

TREZITI-VĂ!

CRUCIADA „ANULUI SFÂNT ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI”

Roadele fostului „an sfânt”, ținte ale acestuia

ALASKA BATE LA UȘA UNIUNII

O vor invita Statele Unite înăuntru?

NAȘTEREA NOII DEMOCRAȚII DIN CHINA

Denumită în mod ciudat „Dictatură Democratică”

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU SAU AL OMULUI – CARE DINTRE ELE?

Necesitatea de a alege între Biblie și crez religios

8 martie 1950

MISIUNEA ACESTEI REVISTE

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. „Treziți-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă, ca să vă poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

„Treziți-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi, din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

„Treziți-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduiți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „*Treziți-vă*”! Rămâneți treji, citind „*Treziți-vă*”!

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC

Cuprins

Cruciada „anului sfânt” împotriva comunismului.....	4	Ultimul dintre împărații azteci.....	21
Roadele „anului sfânt” din 1933.....	5	Nașterea noii democrații din China.....	23
Ce arată această istorie.....	7	Apariția „noii democrații”.....	23
Țeluri și scopuri asemănătoare pentru anul 1950.....	8	Shanghai pe urmele Armatei Roșii.....	24
Un an minunat pentru cei care iubesc banii.....	9	De ce o „dictatură democratică”?.....	27
„Cruciada marii convertiri”.....	10	Se află viitorul tău într-un glob de cristal?.....	28
Alaska bate la ușa Uniunii.....	13	Metode înșelătoare.....	30
Climatul și țara.....	14	Sfârșitul norocului.....	31
Marii scriitori sunt puțin nebuni?.....	17	„Cuvântul Tău este adevărul”.....	32
O comoară de insulă zoologică.....	17	Cuvântul lui Dumnezeu sau al omului – care dintre ele?.....	32
Șerpi și șopârle.....	19	Revoltele aprind Nigeria.....	35
Viața păsărilor.....	20	Retrospectivă asupra lumii.....	39

TREZITI-VA!

„Este timpul să vă treziți!” – Romani 13:11

Volumul XXI

Brooklyn, N.Y., Martie, 8, 1950

Numărul 5

CRUCIADA „ANULUI SFÂNT”

ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI

Papa Pius al XII-lea a inaugurat anul 1950 ca „An Sfânt”, în mijlocul unei mărețe străluciri de glorie, bogăție și splendoare temporare, într-un ritual solemn, amestecat cu o explozie de culoare și ceremonii fastuoase, lucru ce n-a fost făcut de cel mai mare monarh de pe pământ. Înveșmântat în bogata robă de ceremonii și înconjurat de cădelnițe cu tămâie, lumânări aprinse și un corp de diplomați de rang înalt, din principalele guverne ale lumii acesteia, Papa Pius a luat un ciocan aurit, a bătut de trei ori cu el în ușa mistică a Basilicii Sf. Petru, în timp ce intona, în latină, „Deschideți-vă, înaintea mea, uși ale dreptății”, iar ușa tencuită s-a deschis. După aceasta, clopotele a 400 de biserici au anunțat tânguios că a început oficial al douăzeci și cincilea an jubiliar din Roma.

Primul „an sfânt jubiliar” catolic a fost în 1300 A.D., numit astfel de Papa Bonifaciu al VIII-lea. Foarte mulți pelerini s-au îngrămădit spre Roma, „având de profitat atât clerul, cât și cetățenii”, ne spune *Enciclopedia Britanică*. După aceea, „infailibilul” Bonifaciu a decretat că

astfel de „ani sfinți” ar trebui celebrați la încheierea fiecărui secol. Cu toate acestea, alți papi au considerat că era prea mult să aștepte o sută de ani și astfel „anii sfinți” s-au instituit la fiecare cincizeci de ani și în cele din urmă, în anul 1389, la interval de 25 de ani. Ultimul „an sfânt”, din 1938 AD., a fost unul extraordinar strecurat de Papa Pius al XI-lea, la a 1900 aniversare a morții lui Cristos. A ținut până în Duminica Rusaliilor din anul 1935.

Acum că „anul sfânt” de la mijlocul secolului al douăzecilea este în derulare, la ce ne putem aștepta? În rugăciunea sa, Pius al XII-lea a descris anul 1950 ca „anul măreței convertirii și al marii iertări”. Acest lucru este foarte important, după cum vom vedea. Apoi, în mesajul de Crăciun, în ajunul „anului sfânt”, papa a spus că el „poate prevedea déjà” că 1950 va avea o „măreață importantă pentru următoarea jumătate de secol”; Papa a continuat: „Se pare că pentru noi anul sfânt 1950 trebuie să fie decisiv”. Papa a subliniat, din nou, că acesta va fi un an decisiv „pentru viitorul Bisericii Catolice”,

pe care el a descris-o, mai târziu, ca „biserică militantă”. În acest discurs plin de laude la adresa acestui an, papa a cerut o cruciadă sfântă împotriva comunismului.

Având în vedere aceste declarații amenințătoare, nu este de mirare că în minte se ridică multe întrebări referitoare la semnificația, importanța și consecințele acestui an. Va fi lansată o altă cruciadă susținută de cler? Care sunt perspectivele pentru pace? De vreme ce catolicismul și comunismul, „biserica militantă” și „ateismul militant”, se află la poli opuși din punct de vedere politic, cum va schimba acest an sfânt temperatura „războiului rece”? Pe scurt: Care sunt scopurile și idealurile Vaticanului în anul 1950? Pentru a fi ajutați să primim răspuns facem bine dacă luăm în considerare scopurile și idealurile Vaticanului în timpul ultimului „an sfânt”, 1933, și urmărim reacția în lanț provocată de Vatican în timpul aceluși an fatidic și după aceea.

Roadele „anului sfânt” din 1933

În discursul său papal înaintea Consistoriului de la Vatican, din 13 martie, 1933, Papa Pius al XI-lea a arătat, într-un limbaj ecleziastic neînțeles, care erau scopurile Ierarhiei pentru acel an. Denunțând, mai întâi, în cei mai puternici termeni, pe dușmanii Bisericii, papa a clarificat apoi cine erau acei dușmani, spunând: „Mă refer, în primul rând, la prozelitismul protestanților, uneori prudent și viclean, alteori nerușinat și provocator”. A mai fost denunțat ca dușman al Bisericii comunismul ateu, cu alte cuvinte

comunism fără catolicism. Acordând laudă și eleganță măreței Acțiunii Catolice, Papa a cerut acestei mișcări să distrugă pe acești dușmani. Aceasta era, de fapt, o mișcare a forțelor papale împotriva tuturor celor care se împotriveau planurilor Vaticanului. Era un strigăt înflăcărat pentru o altă „cruciadă sfântă”.

Răspunzând chemării la acțiune, dementul Hitler s-a pregătit pentru cruciadă. Ascultați cum vorbește cruciatul Hitler:

Scopul meu este subjugarea tuturor raselor și oamenilor și să punem la conducerea lumii rasa noastră pură. ... Imperiile au fost clădite prin sabie, ... dar hoția și jaful ... prin forță brută. ... Vom continua pas cu pas, cu o hotărâre de fier ... vom stăpâni pământul ... Nu am conștiință ... Nu mă voi reține de la nimic ... Noi nu avem scrupule. ... Nu există adevăr ... Ne aflăm la sfârșitul Erei Rațiunii. ... Cele Zece Porunci și-au pierdut valabilitatea. ... Predica de pe Munte este pentru idioți. – Istoria celui de-al Doilea Război Mondial, F. T. Miller, 1945, pagina 63.

Un astfel de om a pus la putere partidul catolic de centru. Un astfel de om botezat și fiu credincios al Bisericii a devenit cancelarul Germaniei, la 30 ianuarie, 1933, și a primit puteri dictatoriale reale pe 23 martie, și a pornit cruciada catolică mai întâi împotriva Germaniei protestante și apoi împotriva aliaților protestanți. Cu un asemenea om și cu guvernul acestuia catolic a semnat Vaticanul un tratat.

La câteva zile după ce Hitler a fost pus în siguranță pe scaunul de dictator, pe 2 aprilie Pius al XI-lea bătea de trei ori în mistica ușă, deschizând oficial „anul sfânt”. Imediat Republica Constituțională Weimar a Germaniei a fost desființată; episcopii și clerul catolic au trecut de partea lui Hitler; a început Inchiziția din secolul al douăzecilea; au fost construite lagăre de concentrare și camere de gazare; a fost dezlănțuit anti-Semitismul; au fost interziși martorii lui Iehova, dușmanii fățiși ai totalitarismului papal, le-au fost arse Bibliile și literatura și au pus stăpânire pe proprietatea americană WatchTower Society. Pe data de 20 iulie a acelui an nesfânt Cavalerul papal Franz von Papen a semnat concordatul din partea naziștilor, în timp ce cardinalul Pacelli, acum Pius al XII-lea, a semnat din partea Vaticanului. De atunci înainte Vaticanul a mărșăluit, braț la braț, într-o alianță loială cu Hitler și Mussolini, în timp ce armatele lor cucereau țară după țară.

Când naziștii au mărșăluit prin Austria, cardinalul Innitzer a înălțat swastika în vârful catedralei lui, declarând că Fuhrer-ul era „un om vizibil binecuvântat de Divinitate”. Când naziștii au cucerit Slovacia, monseniorul romano-catolic Tiso a fost instalat ca și conducător al ei. Când naziștii au distrus Polonia, preoții catolici le-au cerut oamenilor să se supună conducerii germane. Când naziștii au invadat Danemarca și Norvegia protestante de la nord, și Țările de Jos și Franța, de la vest, trădătorii Ierarhiei și a „cincina coloană” erau acolo pentru a slăbi toată rezistența. Catolicul Leopold al Belgiei a primit azil din partea naziștilor, din cauza mâniei

propriului popor trădat, iar în locul lui a fost pus Petain, marioneta lui Vichy, lăudat de Ierarhie ca „bunul mareșal”. Când naziștii au pornit spre ruși, în „cruciada sfântă” împotriva comunismului ateu, publicația catolică *L Italia*, din Milano, a spus cum au urmărit și au preluat bisericile preoții Vaticanului, „cu consimțământul autorităților militare germane” (*depeșă* din 23 iulie, 1942, St. Louis). În timpul acelui conflict îngrozitor episcopii catolici din Germania se întâlneau în fiecare an la Fulda, iar acolo binecuvântau și lăudau cruciada și se rugau pentru Victoria Germaniei „pe uscat, pe mare și în spațiul aerian” – *New York Times*, 7 decembrie, 1941.

„Beneficiile anului sfânt” extinse

Odată cu extinderea acelui „an sfânt”, în 1935, Ierahia l-a sprijinit pe Mussolini în marșul lui împotriva Etiopiei și Albaniei. Când brutalele armate ale Axei au invadat Etiopia, 57 de episcopi și 19 arhiepiscopi au trimis lui *Il Duce* o telegramă, în care se spunea: „Italia catolică îi mulțumește lui Isus Cristos pentru măreția reînnoită a țării, făcută mai puternică de politica lui Mussolini”. (*Osservatore Romano*, 22 august, 1935) Binecuvântând invadarea, cardinalul Schuster din Milano declara, pe 28 octombrie, 1935: „În acest moment steagul Italian aduce triumfător crucea lui Cristos în Etiopia, pentru a elibera calea pentru emanciparea sclavilor și pentru propaganda noastră misionară”. Asemenea unui cruciat modern, arhiepiscopul Margotti declara, jubilând: „Italia s-a alăturat frontului anti-bolșevic cu entuziasmul și credința cruciaților din vechime”. (New York

Daily News, 21 iulie, 1941) Ajungând la această frază, presa fascistă a spus că războiul era o „cruciadă împotriva ateilor ruși” – *Kansas City Star*, 8 iunie, 1942.

Să nu uităm că în 3 iunie 1933, Papa Pius al XI-lea, în enciclica sa *Dilectissima Nobis*, a emis o declarație de război împotriva guvernului democratic al Spaniei și l-a excomunicat automat. Cu sabia revoluționară născocită de Vatican cruciada Franco a masacrat 2.000.000 de bărbați, femei și copii, răsturnând Republica Spaniolă și astfel încheind „anul sfânt” al Ierarhiei în Spania. Episcopul Salamanca, cardinalul Pla y Deniel, arhiepiscop al Spaniei începând cu anul 1941, i-a cedat lui Franco palatul lui, să-l folosească în timpul acelei campanii nelegiuite. (*New York Times*, 3 septembrie, 1945) „Gentleman creștin” l-a numit Ierarhia pe „măcelarul Franco”!

La timpul potrivit Japonia s-a alăturat cruciadei totalitarului Vatican împotriva democrației și protestantismului din Occident. La o lună după ce a fost bombardat Pearl Harbour, japonezii transmiteau, pe 9 ianuarie, 1942, așa cum a fost raportat de *United Press*: „M. O. Daugherty, arhiepiscop irlandez pentru mărirea Manila și episcop al Madrigra, reprezentant papal în Filipine, a făcut joi un angajament solemn pentru cooperare din toată inima cu forțele japoneze, pentru crearea unei noi ordini în Asia de Est”. Apoi, în luna iulie a aceluiași an, Vaticanul a început relații diplomatice cu acest nou partener al grupului Vatican-Axă. Referitor la aceasta, publicația japoneză *Times* din Tokyo, titra:

„Glasul justiției vine de la Vatican. Niciodată înainte n-a mai existat un astfel de sprijin susținut al acțiunii prezente a Japoniei în China, oferit din exterior.... Sunt aproape patru sute de milioane de romano-catolici pentru care cuvântul Vaticanului este lege. Astfel, se poate spune că un sfert din populația lumii sprijină Japonia în conflictul cu China”.

Ce arată această istorie

Infamă și întunecată, această istorie de la 1933 înapoi arată că ultimul „an sfânt” al Vaticanului a aprins o serie de conflicte internaționale, care au aruncat toată lumea în al Doilea Război Mondial. Aceasta n-a fost o simplă întâmplare. A fost o cruciadă planificată de arhitecți politici ai Vaticanului, care erau hotărâți să-i aducă, într-un fel sau altul, înapoi la „mama Roma”, pe toți „copiii neascultători”, însemnând protestanți, ortodocși și ateii. Când Axa se afla la culmea puterii, când totul decurgea „conform planului”, era lăudată că puterile combinatei Vatican-Axă erau angajate într-o „cruciadă sfântă”, cu scopul de a anula efectele Reformei. Odată îndeplinit lucrul acesta lucrurile s-ar fi întors la timpul când „sfântul” Imperiu Roman domnea sub controlul Vaticanului.

Ca dovadă că acesta era obiectivul cruciadei, observați aceste declarații uluitoare. Extras din publicația nazistă *Hamburgher Fremdenblatt*, 15 mai 1940: „Cel mai important cuget scris pe steagul trupelor germane nu este revizuirea Tratatului de la Versailles, ci distrugerea ultimelor rămășițe ale Tratatului de la Westphalia, din

1648 (tratatul care a pus capăt Războiului de Treizeci de Ani, printr-o victorie a protestanților).”

„Dr. Edmund A. Walsh, membru al Consiliului de conducere al Facultății de Servicii Străine, de la Univseritatea Georgetown, (Universitate ie-zuită din afara Washington D.C.) a arătat că scopul războiului german era restabilirea Sfântului Imperiu Roman. Dr. Walsh a spus că îl auzise pe Adolf Hitler spunând că trebuia restabilit Sfântul Imperiu Roman, care a fost un imperiu Germanic. (New York Times, 17 februarie, 1940)

Țeluri și scopuri asemănătoare pentru anul 1950

Acum să observăm cât de asemănătoare sunt țelurile Vaticanului, stabilite pentru anul 1933, cu cele declarate pentru anul 1950. La fel ca atunci, „anul sfânt” are un scop dublu: religios și politic. Programul religios se străduiește să-i stimuleze pe cei „credincioși” la zel, devotament și serviciu mai mari față de Biserică. Pe frontul politic, Acțiunea Catolică este stimulată la cruciade împotriva Protestantismului, Iudaismului, Ortodoxismului și Ateismului, în încercarea de a-i aduce înapoi sau de a-i „converti” pe acești „orfani” în staulul de la Roma. Există câteva detalii foarte importante în acest program care are un dublu scop.

Pelerinajul la Roma constituie un aspect important al programului religios. „Părintele sfânt”, împreună cu „puterea” divină pe care și-a

asumat-o singur, a dat la o parte meritele ispășitoare de păcate ale jertfei lui Cristos și în locul acesteia a decretat că oricine va veni la Roma anul acesta poate cumpăra ștergerea păcatelor și indulgențe speciale. O astfel de promisiune îndulcită îi va face pe toți catolicii creduli să-și găsească calea spre Roma. Dar dacă cineva ezită, există multe alte imbolduri comerciale oferite turistului. De exemplu, este de așteptat ca un campion la atletism din Italia să atragă 50.000 persoane. Ceremonia de canonizare și beatificare a indivizilor, care au murit cu mult timp în urmă, va fi repetată cu patru ocazii diferite. Cu altă ocazie s-a spus că papa va vorbi cu un glas mai infailibil decât al lui Dumnezeu, când va proclama că trupul literal, de carne, al Mariei, mama lui Isus, a fost dus la cer. Asta chiar ar trebui văzut: papa, un simplu om, înălțat mai presus decât Atotputernicul Dumnezeu al Universului, să contrazică, pe față, Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, care spune cum „carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 15:50, Douay)

Pentru cei care caută curiozități și colecționează suveniruri există o mulțime de atracții în Roma, anul acesta, o mulțime de fleacuri religioase, toate binecuvântate și sfințite special, ca să nu mai vorbim de „relicvele sfinte” ce vor fi expuse, antichități ce datează din zilele Romei păgâne. Imensa publicitate care s-a făcut acestor atracții va atrage la Roma peste 1000 de pelerini și un număr de 2.000.000 vizitatori. Dintre aceștia între 800.000 și 900.000 vor fi străini. La ceremonia de deschidere a „anului sfânt” erau acolo vreo 10.000.

Un an minunat pentru iubitorii de câștiguri

Mult din zgomotul care însoțește aceste parade ale pelerinilor vine de la agențiile de voiaj, companii aeriene și maritime. În lăcomia lor după dolarii binecuvântatului „an sfânt” oportuniștii au cerut prețuri mari de la și către Roma. Câteva linii aeriene chiar au avut conflicte directe pentru a prinde afacerea. Se pare că zelul comercial al Vaticanului și pasiunea pentru profit au pus stăpânire pe mulți din țară și din afara ei. Atât de mult încât, în ciuda faptului că se numesc „prețuri controlate”, toată lumea de pe rutele de călătorie face o afacere extraordinară. Lucrul acesta este adevărat mai ales în Roma. Trebuie să ai „escorte” și „călăuze” și-ți mai trebuie un pat și o cameră. Trebuie să mănânci și pentru asta trebuie să plătești, chiar înainte să ajungi să-l vezi pe omul de la care îți cumperi indulgențele.

„Un an sfânt este o sursă de revenire excepțională pentru Roma”. (*New York Times*, 17 decembrie, 1948). Costul pentru un sejur de 12 zile se estimează oficial la mai mult de 96 \$, plus cheltuielile de călătorie la Roma, dus-întors, iar aceasta nu include emblema de pelerin pe care trebuie s-o achiziționezi cu 3 \$, înainte să părăsești S.U.A. Nu, pelerinii nu plătesc cazarea la aceste prețuri, căci guvernul Statelor Unite a alocat deja 15.680.000\$ pentru cazare la hotel. Observați, așadar, că toată lumea plătește pentru cazare

Alte probleme nesfinte cu care se confruntă pelerinii în „anul sfânt” sunt cei 7.000 hoți de buzunar și 1000 de hoți de sex feminin din Roma. Pe lângă aceasta sunt 4000 de prostituate ce trăiesc în 722 de bordeluri și 6000 de prostituate independente, ce umblă pe străzile acestei „cetăți eterne” a răutății. Și ca să cităm pe matroana unui bordel din Roma, „și acestea se roagă pentru un prosper an sfânt.

În timp ce consideră aceste excese nelegiuite ca rele inevitabile ce trebuie tolerate, Vaticanul se străduiește să le minimalizeze și să le mascheze cu propria frumusețe, glorie și splendoare arhitecturală, cu opere de artă și relicve din antichitate. Dacă cei care vizitează Roma, catolici și ne-catolici, sunt încântați de această măreție trecătoare, dacă pot fi încărcăți spiritual de misticism, incantație și idolatrie, se pot întoarce acasă convinși în mintea lor că Biserica Catolică este cea mai mare putere de pe pământ și, ca urmare, este inutil să i te împotrivesți politic sau altfel. Indiferent dacă acest obiectiv al Vaticanului va fi realizat sau nu, pelerinii de la Roma înmulțesc comorile papale cu bogățiile lor.

La inaugurarea „anului sfânt” din 1933, Papa Pius al XI-lea a exprimat speranța că acesta va fi un „an de mare ispășire și iertare a păcatelor”. Toți ne-catolicii au fost chemați să se întoarcă la Biserica Romei și să primească iertarea păcatelor. Cei care au refuzat să se „convertească” au fost vânați de sabia Inchiziției Ierarhiei, mânărită de cruciazii Axei. Și deși această cruciadă a avut un oarecare succes, așa cum s-a întâmplat în Spania, ea este departe de a „converti” lumea

întreagă. De aceea, la inaugurarea anului 1950, Pius al XII-lea a repetat strigătul pentru o „convertire”, rugându-se ca acesta să fie „anul măreței convertiri și a mării iertări”.

Învăluit în obișnuita retorică papală, Papa s-a rugat ca protestanții și grecii ortodocși să pună capăt „tuturor separărilor și schismelor” și să se „unească în mod armonios cu Roma”. El a lăsat ușa deschisă pentru evrei și i-a rugat să intre și să ia parte la planurile și schemele politice ale Vaticanului. Acelor catolici care s-au întors spre comunism, papa le-a zis: „Pentru ei există doar un remediu: convertirea!” Prin urmare, acest discurs papal era o rugămintă clară ca toți ne-catolicii să se unească cu Vaticanul, cooperând. Aceasta era o invitație subtilă și vicleană, fără să amintească de unificare în puncte de doctrină sau învățătură. Mai degrabă era o chemare să se unească în lupta împotriva comunismului. Ce lovitură de maestru a diplomației iezuite ar fi fost dacă, pe de o parte, protestanții și jumătate din evreime din lume s-ar fi supus, cu umilință, dictaturii de la Vatican și ar fi preluat sabia papală, pentru a aduce comuniștii și jumătatea de ortodocșii din lume sub stăpânirea Vaticanului! Dacă s-ar realiza lucrul acesta, cu adevărat anul 1950 ar fi „anul măreței întoarceri” la Evul Mediu!

„Cruciada măreței întoarceri”

Dar, indiferent de ce fac ne-catolicii, dacă se vor oferi de bună voie pentru armata papei, Vaticanul se bizuie, în mare măsură, pe arma lui veche și loială, una încercată și probată în multe lupte,

anume Acțiunea Catholică. Și acum, la fel ca în anul 1933, Vaticanul nu a pierdut timp să aștepte ca protestanții și alții „să se întoarcă”. Imediat în ziua următoare după ce a fost inaugurat „anul sfânt” din 1950 a fost anunțată cruciada împotriva comunismului. Pe 26 decembrie, 1949, pe prima pagină a ziarului New York *Times* era titrat următorul raport, sub titlul „Catolicii italieni încep cruciada împotriva ateismului”:

Roma, 25 decembrie: Toți membrii Acțiunii Catolice italiene au primit instrucțiuni să înceapă o cruciadă, la scară națională, care să convertească la romano-catolicism pe membrii ateii ai comunismului și ai partidelor anti-clerice și să-i convingă pe cei care încă sunt catolici nominali să se întoarcă în staulul Bisericii.

Potrivit cercurilor catolice, această mișcare va fi cunoscută sub numele de „Cruciada măreței întoarceri”. Aceasta are suportul fără rezerve al celor peste 4.000.000 de membri ai Acțiunii Catolice și al altor sute de mii care aparțin organizațiilor catolice, precum Congregatia Marianilor și Ordinul Franciscan. ...

Însemnătatea spirituală a deschiderii Ușii Sfinte ... potrivit interpretării înalților oficiali ai Vaticanului intenționa, de asemenea, să simbolizeze îndepărtarea barierelor care-i despart pe cei credincioși de cei necredincioși.

Tradus în termeni practici, potrivit acestor oficiali, această interpretare înseamnă ieșirea catolicilor pe teren pentru a face convertiri printre cei necredincioși și pentru a-i convinge să „se

întoarce la Cristos” pe cei care, deși credincioși, nu mai sunt catolici practicanți.

Acest lucru se va face printr-o intensă propagandă catolică, spun acești catolici, care va fi sub formă de mari adunări, lecturi, proiectări de filme care descriu și ilustrează subiecte religioase, foarte multă literatură adaptată pentru orice nivel de cultură și alte mijloace.

Oficialii au explicat că nu se așteaptă rezultate imediate, deoarece toate acestea depind de lucrarea de convingere constantă, tenace și în același timp răbdătoare. Și în alte țări este de așteptat să înceapă acțiuni asemănătoare.

Pe măsură ce se derulează acest an va fi interesant să se observe „multele alte mijloace” folosite de Acțiunea Catolică în cruciada ei de convertire nu doar a comuniștilor și ateilor, ci și împotriva altor grupuri ne-catolice. S-a anunțat că și „alte țări” au în plan să treacă prin „mișcări asemănătoare”. Având în vedere evenimentele sângeroase care au avut loc în „anul sfânt” 1933 și după aceea și pronosticul papei că este în joc „viitorul Bisericii” și că anul 1950 „trebuie să fie decisiv”, nu este greu de ghicit, în acest timp, dacă instigările Vaticanului vor avea succes să dezlănțuie un alt Război Mondial.

Dar indiferent de evenimentele istorice înregistrate în 1950, având în vedere timpul târziu, nu

ar fi de mirare ca acesta să fie ultimul nesfânt „an sfânt” al Ierarhiei romano-catolice. Războiul final de la Armagedon, „bătălia zilei cele mari a Dumnezeului Cel Atotputernic” se apropie din ce în ce mai mult, potrivit Bibliei Când va lovi „ca un hoț, noaptea”, va distruge pentru totdeauna toate aceste organizații comercial-politico-religioase, ca cea condusă de la Vatican. (Apocalipsa 16:14; 1Tesaloniceni 5:2,3) Așa că inițiatorii programului „sfânt” din acest an să profite de el. Să înflorească și să crească precum crește iarba primăvara! În același timp, toți oamenii cu bunăvoință, atât catolici cât și ne-catolici, care suspină și gem din pricina acestor urâciuni și a altora, comise în Creștinătate, să se bucure de cuvintele mângâietoare ale psalmistului: „Când cei răi înfloresc precum iarba și când înfloresc lucrătorii nelegiurii este ca să fie nimiciți pentru totdeauna”. (Psalmul 92:7)

BATE LA USA UNIUNII'

Alaska! Cât de diferit sună acest nume indian, care înseamnă „Marea Întindere”, pentru diferitele interese – militar, comercial, politic – care o caută, fiecare din motiv personal. Chiar religia are interesul ei în orașele de pe coastă și în vastele ținuturi din interior. Pentru aceste puternice interese, acest ținut poate deveni ușor un pion în jocul internațional.

Pentru oamenii „din afară”, termenul Alaska se referă la State și oferă o „ultimă frontieră”. Deși periculoasă și, fără îndoială, plină de dificultăți, se speră că succesul și speranța acesteia stau în prospețimea, bogățiile și resursele ei vaste. Cei cărora doar le place să cutreiere, cu imaginația, prin ținuturi îndepărate, poate își aduc aminte de cuvintele lui Robert W. Service: „Aici munții te înconjoară cu o liniște pe care o poți auzi” și după ei auzi „graiul celor din Yukon”.

Alaska înseamnă toate acestea și mai mult! Nu linie aeriană, într-o țară în care oamenii călătoresc de treizeci de ori mai multe mile aeriene, pe persoană, decât în Statele Unite; nu oameni de afaceri, care să inspecteze depozite practic

intacte de cărbune, lemn și metale; nu magnați ai pescuitului, care scot o sută de milioane de pești, pe an, din apele Alaskăi. Îndrăznește cineva să estimeze potențialul acestei țări, cândva ridiculizată ca „răcitorul” „prostuțului Seward”?

Aproape de Nome, de pe Marea Bering, poți vedea, cu ochiul liber, într-o zi senină, țărmul aspru al Siberiei. Înrudirea cu Rusia s-a accentuat mai mult atunci când armata S.U.A. a trimis rușilor mii de avioane la Ladd Field, Fairbanks, Alaska. Așa că acestea au fost transportate repede, de ruși, cu feribotul, în propria țară, mulți generali crezând că puteau fi duse ușor înapoi de dușmani. Pentru Billie Mitchell, tehnician aerian al armatei, care a prevăzut atacul de la Pearl Harbor, aceasta s-a întâmplat cu mult timp înainte. El și-a cristalizat convingerea în rezumatul, de acum faimos: „Cine deține Alaska, deține lumea!” Convins de lucrul acesta guvernul a construit Fairbanks, amplasat la aproximativ 90 mile la sud de Cercul Polar, un oraș de aproape 10.000 locuitori. Chiar pentru un călător, Alaska este un punct de oprire în marea călătorie în jurul lumii, spre Orient. O anumită autoritate o spune în felul următor: „Din teritoriul nostru, de pe uscat, cea mai scurtă și comodă rută aeriană spre Lumea Veche este via Alaska. De asemenea, excesul de aspirații militare reprezintă

teama că „Alaska poate fi Pearl Harbor în cel de-al Treilea Război Mondial”.

Alaska, un viitor stat

În 1946 locuitorii Alaskăi au votat, prin referendum, cu un vot de trei contra doi, în favoarea calității de stat. Potrivit unei opinii de mai târziu, a unui comitet al Congresului, ce a luat în considerare H.R. 331, care a propus un „act care să împuternicească” recunoașterea Alaskăi o parte a Uniunii, un procent de 90% din locuitorii Alaskăi au cerut calitatea de stat. Proiecte de lege similare sunt propuse în Congres de șase ani. Potrivit unui recent sondaj, 68% dintre americani au votat pentru recunoașterea Alaskăi. Armata și forțele navale n-au avut nici o obiecție împotriva admiterii Alaskăi. Președintele Truman a susținut recunoașterea ca stat atât a Alaskăi, cât și a Insulelor Hawaii. Mai multe proiecte de lege de recunoaștere, ca cel de mai sus, au trecut cu ușurință de Casă, dar până acum Senatul a amânat trecerea. Acest corp decisiv privește cu ochi critic fiecare candidat pentru calitatea de stat, așa cum se uită o mamă la logodnica fiului său. Și din punct de vedere politic, recunoașterea unui stat (adăugând doi senatori) are mai multă importanță pentru un corp cu 96 de membri, decât pentru Casă, care are un număr permanent de membri, de 435, în care Alaska ar fi avut doar un singur reprezentant. Cu toate acestea, a existat o oarecare opoziție în ce privește recunoașterea ca stat a Alaskăi în afara Senatului. Regretatul Dr. Nicholas Murray Butler, președinte emerit al Universității Columbia, a avertizat comitetul care a luat în

considerare proiectul de lege că poziția geografică, atât a Alaskăi cât și a Insulelor Hawaii, făcea indezirabilă recunoașterea lor ca stat. El argumenta că acestea nu sunt „apropiate și învecinate” cu cele 48 de state. Hawaii se află la 2.400 mile distanță de uscatul Americii, în vreme ce între Alaska și Statele Unite se întind 870 mile de ținut canadian. Recunoscând că ambele au o populație mai mare și mai multă bogăție decât aveau unele state atunci când au fost acceptate, el afirmă că interesele divergente ale celor patru senatori ce reprezintă aceste avanposturi depărtate ar putea afecta foarte bine activitățile Senatului S.U.A. Întrebarea majoră, au accentuat alții, era: Ce este mai bine pentru Uniune, ca întreg? Argumentul este cumva diminuat de experiența din ultimul război, accentuând necesitatea apărării intereselor și a independenței atât a Insulelor Aleutiene din Alaska, cât și a Insulei Pearl Harbor din Hawaii.

Alt argument se aplică în special Alaskăi. Jack McCord, fermier și resident în teritoriu de patruzeci de ani, obiectează pe motivul unor costuri ridicate ca stat, de aproximativ 5.000.000 \$, ce trebuiesc achitați în cea mai mare parte de cei 20.000 de proprietari. Estimările făcute de McCord în legătură cu populația și veniturile (în 1947) par mai degrabă mai mici, în comparație cu cifrele înaintate în 1949, de comitetul Congresului. Ultima estimare a populației se ridică la 95.000-105.000, dintre care două treimi sunt americani albi. Valoarea cantității de somon (1947), principala industrie, a fost de 88.000.000 \$; alt fel de pește, precum heringul și codul, se ridică la valoarea de 107.000.000

\$. (Aceasta este o ocupație sezonieră, pentru aproape două luni pe an, și este încurajată de proprietarii absenți, se plâng unii locuitori ai Alaskăi).

Ca și pescuitul, industria mineritului, a doua ca importanță, importă oameni din State pentru cea mai mare parte a activității de aici. Astfel, după un scurt sezon din minele de aur, din primăvară până în toamnă, atât personalul cât și muncitorii părăsesc Alaska. Între 1880 și 1939 Alaska a produs 779.592.777 \$ din aur, de 108 ori mai mult decât prețul cu care a fost achiziționată și care a fost atât de criticat de opoziții Secretariatului de Stat de la Seward, care a aranjat vânzarea cu Rusia în 1867. (Prețul cu care a fost cumpărată de la ruși a fost de 7.200.000 \$) În 1947 cărbunele a fost evaluat la 2.000.000 \$ și platina la 1.000.000 \$. Vânătoarea de balene a atins cota de 2.000.000 \$; exploatarea forestieră, în principal molid, cedru și cucută, aduce alți 3.000.000 \$. Aceste industrii, plus turismul, aduc cele mai mari venituri Alaskăi.

Cu toate acestea, mulți sunt de părere că odată cu recenta intrare în vigoare a unor taxe personale și corporatiste, aprobate de legislatura teritorială de aici, Alaska își va putea permite calitatea de stat. Alaska a plătit în 1945 mai mult de 16.000.000 \$, taxe federale, deși multe din fermele și resursele ei forestiere au fost eliminate. Faimoasa vale Matanuska, cu o climă blândă prin comparație, încălzită de un braț al Pacificului care ajunge până aproape de ea, la capătul Insulei Cook, produce cele mai minunate vegetale. Locuitorii din Juneau declară că atunci

când pot procura produse locale, morcovii și mai ales căpșunile, sunt mai mari și mai gustoase decât oriunde în State.

Principalele probleme ale Alaskăi se ivesc, în primul rând, din cauza mărimii ei și a amplasării geografice

Clima și țara

Dacă teritoriul Alaskăi s-ar suprapune peste cel al Statelor Unite, punctul de la sud-est, Panhandle, ar fi lângă Savannah, Georgia, țărmul Arcticului s-ar extinde de-a lungul graniței canadiene, în timp ce Insulele Aleutiene, de la sud-vest, (Attu) ar ajunge în Los Angeles. Acest uriaș imperiu nordic de 586.400 mile pătrate, reprezintă aproape o cincime din suprafața Statelor Unite și dacă va fi primit în Uniune va face ca statul Texas să pară pitic. Suprafața combinată a Suediei, Norvegiei și Danemarcei, care au o „climă asemănătoare” și înainte de război aveau o populație de 13.000.000 locuitori, este mai mică decât cea a Alaskăi.

Fostul secretar de interne, J. A. Krug, a oferit un rezumat cuprinzător al celor trei grupe climatice principale din Alaska, în revista *New York Times*, acum câțiva ani. În articolul său se spune: „Alaska de sud-est, Panhandle, se află la o distanță de 700 mile de Washington, este un ținut muntos și împădurit, având unele din cele mai bune locuri de pescuit, în larg, din lume. Coasta de sud, inclusiv Peninsula Kenai și insula Kodiak (și Panhandle) se aseamănă cu partea de sud a Suediei și Norvegiei, iar în ce

privește clima și vegetația nu există deosebiri față de ținuturile din Maine. Partea ei centrală, Yukon și văile Răului Tanana, se aseamănă cu partea centrală a Suediei și Finlandei și din nou nu se deosebește de ținutul câmpiilor înalte din Valea Missouri. Regiunile de nord și de vest se aseamănă cu Coasta de nord a Peninsulei Scandinavia”. Aproximativ o treime din locuitorii Alaskăi trăiesc în Panhandle, o altă treime în partea centrală, în împrejurimile orașelor Fairbanks și Anchorage și în prospera vale Matanuska.

În Panhandle și Coasta de Sud trăiesc în principal indieni, în timp ce aleuții trăiesc în Peninsula Alaskăi și Insulele Aleutiene. Eschimoșii trăiesc în nord și vest, vânând foarte multe balene și punând capcane de-a lungul țărmului Arctic. Terenul ocupat de grupul Eskimauan este o regiune alcătuită în principal din țărm și tundră, fără vegetație în cea mai mare parte și înghețat aproape tot timpul anului. Acest aspru mediu înconjurător a prezentat o adevărată provocare pentru eschimoși, care au trebuit să-i facă față sau să moară. Somonul din izvoarele din amonte ale râului Yukon constituie o importantă sursă de hrană vara, în timp ce păstrăvul din lac, ce cântărește pâna la treizeci de pounds, sunt prinși în toate anotimpurile. Ce a însemnat bivolul pentru indienii din câmpii reprezintă renul pentru indienii din nordul îndepărtat. Urșii, inclusiv Grizzly, ursul polar și extraordinarul Kodiak, sau ursul brun, sunt vânați de indieni. Un alt uriaș al pădurilor, elanul, are o prevalență așa de mare în unele locuri, încât în Anchorage există o lege care interzice împușcarea lor în oraș.

Civilizația a adus locuitorilor din zona Arctică motoare pentru bărcile lor de pescuit, radio „walkie-talkie”, ca și mijloace de comunicare pentru micile sate indiene, fonografe la care să asculte ultimele înregistrări de muzică în iglu, în lungile nopți de iarnă. Civilizația a mai adus și tuberculoză și boli venerice, la care băștinașii sunt de două ori mai vulnerabili decât albi.

Comparație cu Suedia

O comparație suplimentară a Alaskăi cu Peninsula Scandinavică va crește speranțele locuitorului de aici. De exemplu, Suedia, cu numai o zecime din terenul arabil, și chiar adăugându-l pe cel din Norvegia și Finlanda, are mai puțin teren pentru ferme și pășunat decât Alaska, însă susține 6.500.000 oameni. Standardul de viață din Suedia este unul dintre cele mai înalte din lume, iar longevitatea lor este depășită doar de a locuitorilor din Olanda și Noua Zeelandă. Singura cale ferată din Alaska, ce trece prin Seward și Anchorage, spre Fairbanks, are o lungime totală de 509,4 mile, în vreme ce Suedia are 10.000 mile de cale ferată, majoritatea electricată, plus linii aeriene și linii de autobuz. Până când se vor încheia lucrările la autostrada care leagă Canada de Alaska, care nu are suficiente facilități pentru transport, în general, în Alaska se poate ajunge doar pe apă sau pe calea aerului.

Suedia cultivă cei mai buni cartofi deasupra Cercului Polar, producția fiind cu 40% mai bună. Recolta ei de grâu, pe un teren care nu este mai fertil decât cel din Alaska, este de 32 de banițe pe acru. Animalele din Suedia sunt

îngrășate cu rumegușul pe care chimiștii îl transformă într-un nutreț excepțional. Rezervele forestiere din Alaska nu sunt așa de vaste precum cele din Scandinavia, dar sunt destul de mari.

Cel puțin 100.000 de suedezi au propria ambarcațiune. Magazinele sunt foarte aprovizionate, astfel încât toată lumea să-și poată procura hrana ieftin. În afară de faptul că-și aprovizionează propriul popor, Suedia exportă slănină și alte produse. Orașul Stockholm are o arhitectură modernă extraordinară. Este amplasat într-o zonă „cu nenumărate canale navigabile, cu lacuri ce strălucesc și este străbătută de cursuri de apă ce se varsă în Marea Baltică”.

Toate acestea și altele ar putea fi și în Alaska. Resursele minerale ale Alaskăi nu se compară cu cele din Țara Vikingilor. Aici nu se găsește doar aur, ci multe alte minerale, inclusiv fier, cupru, platină, petrol, tungsten, molibden și are atâta cărbune încât nimeni n-a putut vreodată să estimeze câte bilioane de tone așteaptă să fie exploatare.

Cele două mari probleme ale Alaskăi, accentuate adesea de prietenii ei, se văd clar în această comparație: 1. Transport adecvat și 2. Capital ca să-și extindă industria și să-și dezvolte resursele. În Lumea Nouă, când Părintele Luminilor va face tot pământul să abunde, fără îndoială că Alaska, cu mărețele ei păduri, cu munții ei împodobiți cu gheață și cu pitoreștile ei canale navigabile, va rivaliza în frumusețe alte „perle” ale Pacificului.

Între timp, lupta dusă de Alaska, de mult timp, pentru a primi calitatea de stat continuă. Potrivit estimărilor, trebuie să treacă un an ca un teritoriu să devină stat, chiar după ce trece de Congres și este nevoie de alegerea unei convenții constituționale ce trebuie ratificată de președinte. În ultimul proiect de lege, Constituția propusă de Alaska avea un articol ce interzicea molestarea oricărei persoane care-și practică religia. Principala critică a actului privea cedarea unui procent de numai 2% propusului stat. Dezbateri în legătură cu aceasta a scos la iveală informația că guvernul S.U.A. deține acum 91% din Nevada, 85% din Arizona, 75% din Utah și 46% din California.

Alaska nu trebuie să se descurajeze. A fost nevoie de 17 proiecte de lege înainte ca New Mexico să devină stat, în anul 1912, care împreună cu Arizona, au fost ultimele acceptate. Fără îndoială că anul următor va vedea un alt proiect de lege. Potrivit sistemului democratic din guvern, se pare că Unchiul Sam va fi obligat, în cele din urmă, să-i recunoască Alaskăi calitatea de stat.

Marii Scriitori Sunt Puțin Nebuni?

Un articol dintr-un număr recent al publicației *Revista britanică de sănătate* declară că mulți autori renumiți au simptome de nebunie ușoară. Aici sunt clasificate nume mari din literatura engleză, precum: Bunyan, Shelly, Boswell, Tennyson, Lamb, Ruskin, Burns, Johnson și Dickens. Se spune că unii din aceștia meritau să fie internați la spitalul de nebuni, în timp ce alții sunt clasificați ca alcoolici, dependenți de droguri, maniaco-depresivi, schizofrenici și psihopați. Probabil ca să ajungi la astfel de concluzii este nevoie să ai mai mult creier decât au avut marii maștri ai literaturii. Dar autorul acestui articol inteligent, deși scrie, ar fi probabil insultat dacă ar fi numit un „mare scriitor”. El spune că este doar un specialist în creier, numele lui fiind, din întâmplare, Dr. R. W. Brain.

De la corespondentul Treziți-vă! din Panama

O excepție minunată la reputația câștigată de majoritatea Grădinilor Zoologice este cea din insula Gatun Lake, Panama. Nici un iubitor al naturii nu trebuie să se teamă când este acolo și observă niște animale nefericite, care ar trebui să fie mai degrabă altundeva.

Când s-a format lacul Gatun, în Canalul Panama, îngrămădind la loc apele râului Chagres,

multe culmi au devenit insule. Pe măsură ce apele care creșteau le inundau locurile unde se hrăneau și creșteau, animalele au migrat în cea mai mare parte spre aceste noi insule, Barro Colorado (lut roșu), ce acoperă șase mii pătrate în mijlocul lacului Gatun. Pentru aceste „grupuri deportate” guvernatorul ținutului Canal Zone a declarat, în anul 1923, insula Barro Colorado rezervație forestieră, unde animalele sălbatice și flora de acolo să nu fie deranjate. O călătorie în această neobișnuită grădină zoologică, pentru a vedea animale, păsări și insecte trăind la fel ca strămoșii lor și fără amestecul omului, se va dovedi una interesantă și plăcută.

După ce traversăm lacul cu un *cayuco* băștinaș și acostăm ne dăm seama imediat că această insulă se laudă cu o formă de viață neobișnuită pentru majoritatea grădinilor zoologice – insectele. Primele pe care le observăm sunt furnicile,

căci majoritatea vizitatorilor vor observa galeriile lor supraîncărcate, alergând prin iarba cea mai groasă o jumătate de milă, apoi furnicile At-tas, sau tăietorii de frunze, ducând pe cap o bucată de frunză verde mai mare decât ele.

Mai există și alte furnici. Observați furnica uriașă Congo, cu lungimea de un inch. Totuși, nu dați din mâini, căci se agață ca un gărgăune. Dacă privești în sus descoperi minunate decorații ce atârnă din copaci, uneori la optzeci de picioare deasupra pământului. Aceasta este opera furnicilor Azteca, din care se face hârtie. Ele mestecă bucăți de lemn sau plante și le lipesc cu ceva ce secretă gura lor. Rezultatul este o hârtie foarte subțire, dar dură, din care sunt făcute cuiburile lor asemenea unui țurture. Armata furnicilor negre Antdom, înspăimântătoarele Eci-ton, sunt, de asemenea, evidente. Aceste carnivore sunt mai întâi auzite, apoi sunt văzute, pe măsură ce este auzit pocnetul din fălcile lor mari, ca niște secere, și umblă în regimente.

Plini de curiozitate observăm acum sub picioare și lângă un copac un tub lung și subțire, parcă făcut dintr-o hârtie rezistentă. O vedem cățărându-se spre un cuib de forma unei mingi de fotbal din același material – aceasta este locuința unei familii de termite. Termita este un obișnuit „călător subteran”, pentru că nu-i place lumina, vântul sau aerul umed; și aceste tuburi de lemn și lut amestecat reprezintă mijlocul lui de transport. După mărime, termita se împart în trei clase: regine, regi și muncitori (așa cum arată numele, clasa muncitoare susține regalitatea). În fiecare primăvară, micuțele regine și

micuții regi, născuți fiecare cu două perechi de aripi, se catapultează din cuib prin găurile făcute în lemn de muncitori. După un zbor de câteva ore, ele își rod aripile și încep viața domestică și sarcina de a produce noua generație. Fiecare proprietar de locuințe este conștient de faptul că principala hrană a termitei este lemnul!

Multă propagandă circulă despre păianjeni. Cu toate acestea, o cercetare mai atentă a obiceiurilor lor, aici, în această „țară promisă” sălbatică, ne va ajuta să corectăm ceva din aceasta. În mod ciudat, păianjenii sunt mai ușor de localizat noaptea, decât pe timpul zilei, datorită unei raze de lumină, de culoare albastru-verzui, cât vârful unui ac, reflectată din ochii lor. Unul din clasa păianjenilor, scorpionul, al cărui ac colorat, contrar crezului popular, nu este fatal pentru oameni, este un vânător de noapte. Prinde gândaci și alt fel de pradă în cleștii lui ca de rac, își aduce coada articulată deasupra corpului, înțepă victima și otrava se scurge în rană.

Nordicii se tem, de obicei, de hidoasa tarantulă, cu corpul ei de doi inchi și care are peste șapte picioare. Și aceasta locuiește aici. Deși mușcătura ei poate fi fatală pentru o persoană cu imunitate slabă, se pare că băștinașilor nu le este frică de ea. Păianjenul are motive de răzbunare pe *tarantula răpitoare*, o viespe mare, a cărei înțepătură paralizează păianjenul. În această stare în care nu se poate împotrivi, păianjenul este târât până la cuibul viespii, pentru a deveni hrană la tinerele viespi.

Insecta cu care nu vrem să venim în contact este gândacul roșu. Prea mic ca să-l poți vedea, ești conștient de prezența lui atunci când te mănâncă rău pielea, sub care s-a băgat insecta. Larvele sunt la fel, sunt agățate în straturi groase de frunzișul din junglă. Se pot agăța de orice trecător și își pot face loc prin orice fel de piele. Deși sunt fatale pentru vitele din nord, rasa băștinașă este imună la ele.

Suntem aproape gata să părăsim insectele, când ceva neobișnuit ne surprinde privirea; o ciudată creatură mică, asemenea unui vierme, lungă de aproape un inch și jumătate, numită „peripatus”. Se pare că peripatus este o încrucișare dintre un vierme și o insectă, care are șiruri de picioare groase, aranjate în perechi, pe spate, și o inimă adevărată (spre deosebire de insecte). Ca și insectele, respiră prin tuburi de aer. Pielea catifelată are culoarea maro-auriu, cu dungi mai închise la culoare pe spate, și aproape de ochi are o pereche de antene, aproape la fel de mari ca și corpul. Ouăle fragile sunt purtate în corpul mamei până sunt scoase afară.

Șerpi și șopârle

N-ar fi deloc firesc dacă în această țară de basm a junglei n-am simți teama de teroarea tipică tropicală - șerpilor! Reptile înspăimântătoare, lungi și lucioase, stau agățate în orice copac. Deși se găsesc puține exemplare în Panama, insula Barro Colorado adăpostește reprezentanți din multe specii tropicale. De exemplu, aici am putea avea plăcerea

îndoielnică de a face cunoștință cu vipere. Să ne oprim la vipera din copac! (Sau poate nu ați vrea!) Locuiește în copac, legându-se din copac în copac, și hrănindu-se în principal cu păsări. Culoarea sa care se schimbă din verde-măsliniu în galben adaugă la precizia mortală cu care își prinde prada și un șarpe poate ajunge la trei picioare lungime.

Dar dacă vă gândiți că este lung, uitați-vă la domnul Bushmaster; fiți siguri că îl vedeți primii. Bushmaster, care are de obicei șapte picioare lungime, este al doilea după cel mai mare șarpe otrăvitor din lume, regele Cobra. Un caracter plin de culoare, înspăimântătorul Bushmaster, are pete negre, strălucitoare pe spatetele galben-roșiatic. Alte reptile includ șarpele otrăvitor de culoarea coralului, cu aspect blând, șarpele înțelept, șarpele bătut în cap și un șarpe înrudit cu șarpele negru din nord.

Urmează crocodilii artăgoși și șopârlele. Șopârla Anolis, sau aligatorul, are cinci inchi lungime. Picioarele scurte din față și cele lungi din spate îi dau posibilitatea să sară precum un kangur, până la o săritură de treizeci de inchi. Partile concave ale celor douăzeci de degete lungi de la picioare îl ajută să se cațere și poziția lui favorită este să stea atârnat cu capul în jos, pe trunchiul unui copac.

Cu consecințe mai mari pentru viața publică este iguana, o șopârlă de cinci picioare, negru-verzuie, cu dungi galbene, și cu o creastă roșiatică pe spate. Este prețuită foarte mult de băștinași, ca hrană. Credeți că ați refuza-o dacă v-ar fi

servită la masă? Fiți atenți dacă luați masa în Panama, căci în meniurile multor restaurante „puil” nu este altceva decât „fratele iguana” deghi-zat!

Viața aviară

Acum uitați-vă în sus! Cea mai mare mândrie a Isthmusului este viața lui aviară. La Barro Colorado mărimea limitează varietatea. Aproape ori de câte ori privești cerul vei zări amenințătorul vultur. Având un simț al mirosului ascuțit, acest valoros necrofag de obicei se rotește în zbor deasupra unui cadavru, chiar înainte ca acesta să înceapă să fie detectat de simțul omului.

Pelicanii bruni patrulează deasupra insulei în formațiuni în formă de V. Alte siluete care zboară pe cer sunt sticleții. Aceste creaturi răgușite, cu coada lungă, sunt negre precum mierla și la fel de obraznice precum vrăbiuțele. Ele cresc la fel de bine la oraș ca și în sălbăticie.

Apoi veți vedea un grup de cormorani submersibili. Aceste creaturi cu dublă natură abia pot zbura câteva picioare deasupra apei sau își pot cufunda corpul, folosindu-și capul ca și periscop. Într-adevăr, cu fiecare nouă introducere într-o altă formă de viață săbatică devii din ce în ce mai conștient de magnitudinea creației și de propriile cunoștințe elementare.

Întorcându-ne la o finală vedere panoramică a „Insulei Comorii” din natură observăm creaturi tot mai unice. Îl vedem pe Coati, vărul primar al

Ursului Grizzly și al racoonului. Seamănă cu o maimuțică maron, asemenea unui câine, și este văzut, adesea, plimbându-se incognito cu maimuțele. Are un bot cu care cercetează exteriorul și este un luptător nemilos față de dușmanii lui prădători, câini și vulturi, dar devine un animal de companie docil și isteț.

Acum faceți cunoștință cu rușinosul Tapir, care umblă noaptea. Domnul Tapir are o înălțime de patru pi cioare și cântărește până la o tonă. Puterea și viteza lui de orient expres a băgat spaima în localnici.

Aici observați mai multe varietăți de maimuțe, câteva căprioare și niște jaguari și oceloți din familia felinelor, marele yaguarondi sau pisicapi de două picioare, porci sălbatici, armodiali, veverițe cu coadă roșie. Ne mai luăm la revedere și de la nequi, o combinație ciudată cu cap de iepure și corp de porc.

Fiindcă tot vorbeam de animale ciudate, nu-l întrecem nimeni pe veteranul insulei, Leneșul. Cu un corp neîngrijit și o față care sparge oglinda, asemănându-se cu o maimuță idioată, fără îndoială că și-a câștigat numele de pe urma alergiei la muncă. Sportul lui favorit este somnul, atât afară cât și înăuntru, și cel mai mare efort al lui este să meargă după câteva

frunze verzi, pentru hrană. Indiferent când avem de gând să plecăm tot o să pierdem ceva din această supra-aglomerată „grădină zoologică”. Acum, în sfârșit, ne luăm rămas bun de la leneș, coati, jacana, iguane, anolis, păsări și de la toți

ceilalți locuitori. Este noapte acum și pe când ne imbarcăm în al nostru *cayuco*, spunem adio ultimilor locuitori de aici pe care-i vedem, în principal lilieci ce se avântă spre lumina lunii, asemenea unor gardieni nocturni.

În ce privește omenirea, ne gândim cum găesc animalele o viață pașnică, plină de mulțumire,

lucru rar pe pământ. Ne gândim ce fericire vor primi toate formele de viață, atunci când noul pământ, promis de mult timp, sub guvernul împărăției lui Dumnezeu, va aduce o conducere divină peste toți, oferindu-i omului o glorioasă locuință și făcând un legământ cu animalele sălbatice. – Osea 2:18.

Ultimul dintre împărații azteci

De la corespondentul Treziți-vă! din Mexic

Atunci când în presa publică s-a vehiculat povestirea despre presupusa descoperire a oaselor lui Petru, în Roma, în lume s-au făcut multe comentarii. Dar în Mexic s-a anunțat o altă descoperire, care a stârnit cel mai mare interes. Pe 26 septembrie, 1949, micuțul oraș Icheateopan, din partea de sud-vest a republicii, de obicei liniștit, a fost trezit, dintr-o dată, din starea lui liniștită, de clopotele bisericii. Pe măsură ce oamenii se adunau pentru a afla ce se întâmplase, atenția le-a fost atrasă de o doamnă cu părul cărunț și ochelari. Cu lacrimi în ochi, ea a anunțat: „S-au găsit rămășițele ultimului împărat aztec!”

Poate vă întrebați de ce este așa de important acest anunț. Pentru că ultimul împărat Aztec, Cuauhtemoe, este unul din cei mai mari eroi indiano-mexicani, o figură legendară iubită de mexicani. În 1520, când Cuauhtemoe era un tânăr viteaz luptător, de optsprezece ani, Hernan Cortes Spaniolul se afla în procesul de cucerire

a civilizației aztece. Montezuma, pe atunci rege al bogatului Imperiu Aztec, îi oferise daruri costisitoare lui Cortes și-i ascultase multe cereri, chiar cu costul vieții propriului popor. Părea că Montezuma era încă rege, dar în realitate era prizonierul lui Cortes. Această situație i-a făcut pe luptătorii azteci să-și piardă încrederea în propriul rege, iar în revolta care a urmat, condusă de Cuauhtemoe, Cortes și oamenii lui au fugit în capitala aztecă, acum Mexico City.

Un an mai târziu, când Cortes a asediat din nou capitala aztecă, Cuauhtemoe era împărat și deși s-a distins prin curaj, foamea și bolile care i-au lovit poporul l-au forțat să se predea, în cele din urmă. Obsedat de dorința după bogăție, Cortes l-a supus atunci pe Cuauhtemoe la torturi groaznice, pentru a-l forța să spună unde se aflau comorile ascunse. O renumită pictură istorică cu scena arată un soldat spaniol arzând cu cărbuni aprinși picioarele unse cu ulei ale lui Cuauhtemoe, în timp ce în fața lui stăteau Cortes, un

preot catolic ce ținea un crucifix și un alt treilea om ce ținea un toc și hârtie, așteptând să scrie declarația care n-a venit niciodată. Cuauhtemoe a refuzat să vorbească. Aceste calități de vitejie și stoicism indiene sunt idolatrizate ca moștenire a poporului Mexican.

Datorită autorității pe care Cuauhtemoe a avut-o asupra poporului, Cortes a considerat că era mai bine să-l păstreze în viață și să-l supravegheze, decât să-l omoare. Cu toate acestea, mai târziu, când Spania a început cucerirea Honduras-ului, Cuauhtemoe a fost suspectat că ar fi pus la cale o răscoală împreună cu alți nobili azteci. Atunci Cortes l-a spânzurat pe Cuauhtemoe alături de alți nouă și atunci s-a auzit ultima dată de acest legendar Aztec, până acum.

Restul povestirii a fost compilată dintr-un manuscris îngălbenit de vreme și tradiții sacre ce au venit recent la lumină. Se pare că la treisprezece zile după ce Cuauhtemoe a fost spânzurat, 33 de soldați au dezertat de la Cortes, s-au întors la locul crimei, au luat cadavrul, l-au îmbălsămat cu plante aromatice și timp de patru ani l-au mutat dintr-un loc în altul, până când a fost înmormântat, în cele din urmă, în 1529, la Icheateopan.

Bazându-se pe această informație, s-au făcut escavări în biserica colonială Santa Maria de

Asuncion, care au dus la descoperirea unei cripte acoperită cu piatră, ce purta inscripția: „*Rey, e, S. COATEMO*” (*Rege și Domn Cuauhtemoe*). Alături de schelet erau 37 de mățanii, 2 inele, 3 cuțite de ametist și un diamant mare, netăiat. Veștile despre descoperire s-au răspândit ca focul, prin telegraf și telefon. A fost anunțat președintele Aleman. Guvernatorul statului Guerrero a vizitat personal Icheateopan și a făcut aranjamente pentru a transforma micuțul oraș într-un altar de prima clasă. Toate discuțiile de a transfera rămășițele la Mexico City au întâmpinat o opoziție înverșunată. Pentru locuitorii orașelului, mulțumiți că au păstrat rămășițele de secole, orice încercare de a muta oasele acum însemna vărsare de sânge.

Acum oamenii din Mexic au ceva ce-și doresc – un alt erou pe care să-l venereze și la care să se închine! Se spune că pe culmea unui munte înalt va fi ridicată o statuie în memoria lui Cuauhtemoe. Când un gazetar se referă la aceasta ca la „Sinaiul din Mexic”, se gândește la un alt lider, Moise, al cărui corp a dispărut, de asemenea, la moarte. Dar în acel caz Iehova Dumnezeu a dispus de corp. Observând cât de dornici sunt oamenii să se închine chiar la oasele unei creaturi, în loc să se închine Creatorului, înțelegem cât de înțelept a fost Dumnezeu că a procedat astfel!

NAȘTEREA NOII DEMOCRAȚII DIN CHINA

De la corespondentul *Treziți-vă!* din China

CHIAR de când grecii din vechime au împrumutat cuvântul *demos* și l-au combinat cu al lor cuvânt *kratos*, pentru a forma ceea ce în limba română se traduce *democrație*, s-a înțeles că o guvernare ce poartă numele de democrație este o guvernare a poporului, prin popor și pentru popor.

Dar există multe țări care afirmă că sunt democratice sau o „guvernare a poporului”, ale căror guverne n-au luat naștere prin practica votului. În unele din aceste țări conduc unități de partizani ce se dezvoltă într-o armată ce dă lovituri dure, în cele din urmă obținând suficiente victorii pentru a deveni putere majoritară. Atunci aceasta înlătură guvernul existent și formează un guvern nou, care îi va lua locul celui existent. Se presupune că toate acestea au loc pentru binele poporului. Armata victorioasă este salutăată atunci ca armata poporului, noul guvern este salutat ca guvernul poporului, legile țării devin legile poporului, iar la curțile ei de justiție se face referire ca la curțile poporului, sub jurisdicția tribunalului. De fapt, niciodată în istoria țării poporul n-a fost făcut atât de conștient de ce-i aparține!

Este cumva dificil să analizezi clasa de oameni care beneficiază de pe urma Guvernului Poporului. Cu siguranță, omul de pe stradă nu are nimic de spus în această chestiune. El nu are arme, baionete, tancuri, avioane de luptă, ci teoretic are o parte în tot ce se produce prin noile reforme ce străbat țara. El este conștient de faptul că sunt câteva santinele înarmate la colțul străzii și la aproape orice altă intersecție, reamintindu-i cum apreciază el noul guvern al Poporului. Cu toate acestea, acest aricol nu are ca scop să discute despre aceste democrații în general, ci de a face cunoștință cititorului cu cineva de curând venit pe terenul democrației mondiale, anume „Dictatura democratică a Poporului” din China. Titlul este oarecum ciudat, căci de obicei democrația și dictatura nu au nimic în comun, dar veți înțelege mai târziu cugetul din spatele acestei combinații.

Nașterea „noii democrații”

Conducerea Kuomintang, sau naționalistă, deși a adoptat titlul impunător de „democrație”,

folosit de partidul său, a făcut puține pentru popor. Este adevărat că sub regimul lor s-au bucurat de unele libertăți, dar adevărații beneficiari au fost stăpânii războiului și familiile lor, câțiva comercianți bogați (de obicei rude de-ale stăpânilor războiului) și funcționari guvernamentali. Mita, corupția, jecmânirea și speculațiile financiare, care au rezultat din aceste „privilegii speciale”, au adus, în cele din urmă, regimul Kuomintang față în față cu o forță opozantă. O revoltă a poporului? Nu chiar! A fost ambiția realizată a fiului unui țăran de a conduce facțiunea opozantă.

Anul 1949 a văzut-o pe victorioasa Armată Comunistă, condusă de fiul aceluia țăran, Mao Tze-Tung, traversând râul Yangze, într-o urmărire sălbatică a naționaliștilor puși pe fugă. La rândul lor, orașele Nanking, Tientsin, Shanghai, Hankow și Ningpe au căzut pe mâna comuniștilor. Toamna a început călătoria spre Canton.

Între timp, în vreme ce călătoria spre sud, către Canton, continua, afacerile interne din China au fost aduse la lumină. În Peking, folosit acum ca și capitală a Chinei comuniste, s-a stabilit un mare comitet al partidului comunist, pentru uriașa sarcină de a forma noul guvern al Chinei. Această adunare s-a numit „Adunarea de consultanță politică a poporului chinez”. Articolul al treilea al Constituției Guvernului Poporului spunea: „Înainte de convocarea Congresului Poporului chinez, prin vot general, prima sesiune a Adunării de consultanță politică a poporului chinez va exercita toate puterile și funcțiile

Congresului Poporului, va elabora Constituția Guvernului Republicii China, va alege comitetul de guvernare al Republicii China și va împuternici acest Guvern să exercite autoritatea de stat”.

Din acestea observăm că a venit în existență un guvern al națiunii de pe urma unei armate puternice și victorioase. Într-adevăr, întreaga structură guvernamentală, completă, cu puterea, armata și echipamentul ei, este darul personal Mao pentru China. Îl doresc ei? Nu asta este întrebarea! Dacă refuză darul sunt numiți reacționari. Articolul al treilea le mai promite pe cineva în guvern, pe viitor, dar asta va decide viitorul!

Este foarte dificil să-ți dai seama de reacția poporului care trece prin toate acestea. Cineva poate spune sigur că atunci când Armata pentru Eliberarea Poporului (P.L.A.) se afla încă la nord de Yangze, civilii din Shanghai nu erau cătuși de puțin comuniști și nici naționaliști înflăcărați. Ei își vedeau de sarcinile zilnice, fără nici o convingere politică, ca niște oameni pe care nu-i interesa să-și hotărască singuri soarta. În timpul acela au apărut niște probleme printre muncitori, care au fost repede înnăbușite de patrula locală a poliției, înarmată cu mitraliere. Execuțiile erau foarte frecvente, cursul monetar și prețurile au crescut, atingând praguri noi, iar piața neagră înflorea.

Shanghai pe urmele armatei comuniste

Pe 26 mai 1949 a avut loc ocuparea Shanghai-ului, când P.L.A. a doborât forțele defensive de

lângă Yangze și a înfrânt ultimele forțe naționaliste. Așteptarea în liniște a fost atitudinea generală a poporului. Ce se va întâmpla acum? Sigur lucrurile nu puteau fi mai rele!

Legea și ordinea menținute de forțele P.L.A. au fost uimitoare. N-au existat revolte sau jafuri și viața publică a mers mai departe, ca de obicei. La fiecare intersecție erau patrule cu santinele înarmate, zi și noapte, care în cea mai mare parte erau liniștiți și la locul lor, dar foarte bine instruiți. Au existat, bineînțeles, și câteva „verificări la treceri” ale agenților dușmani din rândul naționaliștilor înfrânți, dar nu a fost o acțiune militară. Forțele P.L.A. au făcut o impresie foarte favorabilă în rândul populației prin faptul că au rămas strict lângă disciplina militară și nu au avut treabă cu oamenii. N-a existat nici o comparație între comportamentul lor și cel al trupelor naționaliste, care erau prost echipate, turbulente, criminale și periculoase. Aceștia din urmă au câștigat reputația că s-au purtat urât cu șoferii de autobuz și vatmanii, cu managerii și plasatorii de la cinematografe, de fapt cu oricine le-a stat în cale să obțină plăceri gratuite, iar în ultimele zile în oraș au început să tâlhărească și să jefuiască după plac.

Pentru scurt timp piața neagră a luat amploare din nou, dar a fost redusă până la un minim eficient, fără fostele ajutoare exasperante ale sirenelor de poliție, patrulelor armate ale poliției, arestări și execuții în masă. În schimb, au fost emise, în liniște, ordine pentru agenții pieței negre și operațiunile acesteia au încetat imediat. Poate că santinelele liniștite și eficiente de la

colțul străzii au avut ceva de-a face cu îndeplinirea acestor ordine, totuși ei n-au fost văzuți niciodată în acțiune.

Apoi au intrat în vigoare noi reguli pentru oraș. Camuflată în termeni blânzi, mai mult sau mai puțin așteptat, ei au adus respectarea ordinii în oraș. Schimburile valutare au fost calculate și fixate corect și exceptând o ușoară creștere, în cea mai mare parte au rămas stabile. S-a mai stabilit o Unitate de Paritate, bazată pe prețul bunurilor de larg consum și a ajutat foarte mult la stabilizarea prețurilor.

Oamenii au început să aprecieze eficiența din ce în ce mai mare a noii administrații. Tribunalul Poporului a înlăturat „banderola roșie” foarte costisitoare și a funcționat după o bază de arbitraj prietenoasă. Disputele erau rezolvate amical; scuzele erau la ordinea zilei; pedepsele erau îndurătoare și relativ tolerante; execuțiile lipseau.

Au devenit evidente noi cunoștințe în toate ramurile vieții sociale. La sediile poliției erau oferite zilnic lecturi ce arătau lucrurile rele ale unei forțe de poliție corupte și care deplorau practicile de jecmănire și mită. Astăzi nimeni nu mai vede un polițist bătând cu cruzime un hamal, în vreme ce aceasta era o practică obișnuită în zilele administrației Kuomintang.

Toate școlile au primit manuale noi și și-au învățat elevii noi cântece patriotice, care acum sunt cantate cu zel în tot orașul. Aceste cântece, formate ca imnuri de renaștere din „cenușă”, preamăresc virtutea noului stat China și laudă

eroismul lui Mao Tze Tung și a Armatei pentru Eliberarea Poporului.

În trecut, sub regimul Kuomintang, întâlnirile clasei muncitoare nu erau tolerate, iar delegațiile muncitorilor la conducere se limitau la una sau două. Acum se dezvoltă sindicate puternice și este încurajată fuzionarea muncitorilor. Fabricile cu aproximativ 3.000 de muncitori au un sindicat principal, iar acesta răspunde doar în fața Consiliului de Guvernare a Poporului. Cei 3.000 de muncitori sunt împărțiți apoi în grupuri mici, sub conducerea unui lider delegat și apoi în grupuri de zece până la cincisprezece muncitori, sub conducerea unui maistru.

Bineînțeles că această nouă metodă utilizată între conducere și clasa muncitoare funcționează în două moduri. Împiedică această conducere să intre în conflict cu muncitorii, dar ține clasa muncitoare aproape de C.P.G.C. Ca urmare, fiecare muncitor este supravegheat. Dacă el nu cooperează în totalitate cu noua „democrație”, trebuie să învețe să o facă și dacă după o perioadă de timp are aceeași atitudine este etichetat ca „reacționar” și este dat afară.

Nașterea Republicii Populare Chineze

Când Adunarea de Consultanță Politică a Poporului Chinez (C.P.P.C.) a fost inaugurată oficial, la Peking, pe 21 septembrie, 1949, la ora 7 a.m., cuvântarea de deschidere i-a aparținut lui Mao Tze Tung. În discursul lui, Mao a spus: „Actualul C.P.P.C. din China este convocat pe o bază complet diferită (decât a celei condusă cu

trei ani mai devreme de Kuomintang); reprezintă tot poporul și primește sprijinul întregului popor. De aceea, a fost declarat că C.P.P.C își va asuma responsabilitățile și funcțiile unei adunări naționale a poporului. Acum noi am realizat aceste sarcini. Ne-am unit, am răsturnat asupritorii externi și interni prin războiul de eliberare și revoluția poporului și am declarat formarea Republicii China”.

În încheiere, Mao a spus că populația Chinei era estimată la 475 milioane, pe o suprafață de 9.597.000 km pătrați, că poporul chinez va păși în lume ca o națiune cu un standard de cultură înalt și a mai spus:

„Apărarea noastră națională va fi consolidată, împiedicând astfel imperiaștii să ne mai invadeze teritoriul. ... Nu doar că vom avea o puternică armată, ci și o puternică forță aeriană și navală. Grupurile reacționare externe și interne să tremure înaintea noastră! Spiritul neînfricat și eforturile poporului chinez îi va ajuta, categoric, să-și atingă țelul!”

Astfel a luat naștere Republica Populară Chineză, iar pe doi octombrie va fi celebrată în tot orașul Shanghai, și în celelalte orașe eliberate din China, în Ziua Internațională a Păcii. Aceasta avea să fie o triplă celebrare, nașterea Republicii, Ziua Internațională a Păcii și reuniunea cu success a C.P.P.C.

În consecință, Shanghai a făcut planuri mari pentru viitoarea ocazie de sărbătoare. Demonstrațiile uriașe aveau să umple tot orașul cu parade cu torțe, noaptea. Ceremonia națională de

înălțarea a steagului a fost programată tot pe 2 octombrie. Noul steag are o stea mare, galbenă, cu patru stele mai mici în colțul din stânga, pe un fundal roșu. Steaua mare reprezintă partidul comunist chinez și cele patru stele mai mici reprezintă clasa muncitoare, țărănimea, mica burghezie și burghezia națională.

Din nefericire pentru participanți, în zilele de paradă, între 1-3 octombrie, a căzut o ploaie torențială, fără încetare, iar în Shanghai, oraș amplasat pe un teren noroios, acolo unde râul Whangpoo se unește cu Yangze, străzile au fost inundate imediat. Apele au crescut de la două la patru picioare, aproape în toate zonele orașului și i-au inundat literal pe participanții extrem de zeloși. Acești participanți zeloși au luat parte la o paradă care a durat cincisprezece ore și au mărșăluit prin ploaia torențială și ape. Când apele au scăzut complet, după patru zile, parada a continuat.

În toate paradele lucrul ce a ieșit în evidență a fost reprezentat de patru tablouri imense ale mareșalului Stalin, Sun Yat Sen, Mao Tze-Tung și Comandantul Suprem Chu The al P.L.A.

Putem spune, cu siguranță, că entuziasmul paradelor a marcat bucuria poporului cu această triplă ocazie? Nu în întregime! Este un fapt binecunoscut că la chinezi le plac paradele de orice fel și ceremoniile fastuoase aduse la nivel de spectacol îi încântă extraordinar. Se poate spune că majoritatea tinerilor din oraș au fost fascinați de talgere și tobe, deși era de așteptat să fie văzuți muncitori și studenți, iar dacă

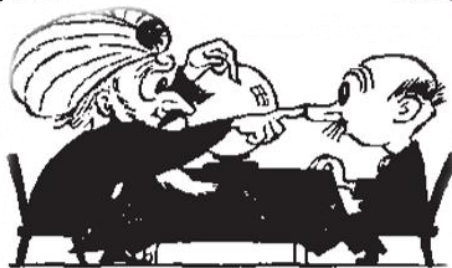
lipseau să fie considerați necooperanți. În general se pare că toată lumea se distrează, participanți și spectatori deopotrivă.

De ce „dictatură democratică”?

Dictatura democratică a poporului din China și-a intrat în drepturi acum. Și, apropo, această dictatură, potrivit lui Mao Tze-Tung, este dictatură în ceea ce-i privește pe reacționari, pentru că ei nu vor putea să-și exprime punctele de vedere. Nu va fi tolerată opoziția de nici un fel față de noua Republică China.

Bineînțeles, întreaga structură guvernamentală este încă la început. Va fi foarte interesant să vedem dezvoltându-se. Are de înfruntat probleme grozave. Chiar în timp ce este încheiat acest articol, valuta a început să crească iar. Dollarul american, care în mai și iunie 1949, avea o paritate de 2.200 J.M.P., a sărit astăzi la 5.100 J.M.P. Problemele financiare sunt tot timpul mari, dar aceasta este una din problemele cu care se confruntă, acum, China. Chiar când privesc cum se dezvoltă acest *micuț*, nu putem decât să realizăm că el crește când nu trebuie. Marele „copil de parte bărbătească” teocratic are acum 35 de ani și în curând își va folosi puterea divină împotriva tuturor democrațiilor, dictaturilor, republicilor și a altor forme umane de guvernare, pentru a zdrobi toate forțele înnăscute ale răului, ca oamenii cu bunăvoință din toate națiunile să se bucure, pentru eternitate, fără război, de un paradis pașnic al pământului, sub „noile ceruri” teocratice. Întrebăm: „Unde este dictatorul uman care să-i țină piept puterii lui veșnice?”

SE AFLĂ VIITORUL TĂU ÎNTR-UN GLOB DE CRISTAL?

Oamenii de știință se străduiesc de mulți ani să construiască telescoape care să-i ajute să studieze soarele, luna și stelele. În timp ce pregătesc datele care să-i facă capabili să vorbească despre stele, se presupune că precizătorii spun ce spun stelele despre oameni. Este uimitor modul în care această afacere din trecut i-a ținut la respect pe mulți, și în același timp i-a făcut pe mulți oameni din această lume bogați și influenți. Atunci nu este de mirare că precizarea, ca afacere, continuă de mii de ani. Ca și în trecut, aceasta este o afacere profitabilă.

Această „știință” nu este una nouă, nici nu se reduce la o singură metodă, permițându-le doar la câțiva să se bucure de avantajul ei. Un studiu arată că există o varietate de metode de a prezice viitorul. De exemplu vizionarul, care se presupune că are influență divină să-i îndrume pe alții. Cupa se presupunea că are puteri supranaturale și era păstrată în familiile monarhilor din vechime. Lumea era reprezentată în cupă, trecut, prezent și viitor și prin viziunile primite din ea, conducătorii primeau o înțelegere a evenimentelor ce aveau să se întâmple.

Arabii primeau preziceri prin intermediul săgeților. Aceste săgeți, fără cap sau aripi, erau

puse într-o tolbă. Săgeata număra unu conținea cuvintele: „Po-

runcește-mi, Doamne!”; pe a a doua scria: „Interzice-mi, Doamne!” A treia săgeată era neagră și dacă era trasă de cel care întreba trebuia să primească o altă șansă. Dacă era trasă prima săgeată, cel care căuta o prezicere trebuia să-și vadă de treburi, dar a doua îi dădea dreptul la odihnă un an de zile.

Și Biblia ne spune despre precizători și cum aveau aceștia contact cu demonii din lumea spirituală, pentru a primi mesaje. Vrăjitoarea din Endor a fost căutată de Saul, primul rege al israeliților, care se temea de viitorul ce-i era rezervat. Speranțele lui după un mesaj mângâietor au fost spulberate atunci când a aflat că următorul său război va fi ultimul.

În acea perioadă de timp majoritatea națiunilor le permiteau atrologilor și ghicitorilor în glob de cristal să-și desfășoare afacerea în libertate și acest lucru a devenit curând foarte răspândit. Grecii și asirienii aveau precizători numiți oficial de guvern. Aceștia nu doar că citeau în stele, dar făceau preziceri și calcule din zborul păsărilor și de pe urma formațiunii lor de zbor.

Romanii și-au numit în mod oficial interpretatori ai horoscopului. Se credea că aceștia o reprezintă pe zeița norocului, Fortuna, care conducea Universul împreună cu Dumnezeu și că datorită acestei relații ei i se permitea să dea noroc sau ghinion după plac. Dacă această zeiță te îndrăgea, aveai noroc, dar era vai de tine dacă te aflai pe lista ei cu ghinion! În calitate de conducător al lumii, ea era reprezentată ca având în mâini o cârmă dublă. O parte a cârmei îi călăuzea pe oameni să aibă prosperitate și putere și cealaltă îi conducea spre ruină.

„Ani mai târziu, grecii au adoptat-o pe această zeiță și au reprezentat-o stând pe o roată sau o minge, legată la ochi. Pentru închinătorii ei aceasta însemna că norocul se învâрте precum roata sau mingea. Câteodată aduce noroc unora, altelei distruge toate eforturile oamenilor. Principalii închinători ai acestei zeițe erau femeile căsătorite de curând. Când erau aproape de naștere ele căutau un prezicător care să le spună ce talent va avea odrasla lor.

Poate că prezicătorii moderni nu spun că o reprezintă pe zeița din păgânătate, dar nebunia acestei arte continuă să se răspândească în lung și-n lat. De la cei mai educați până la cei mai puțin sau deloc instruiți, bogați și săraci, oameni din toate clasele sociale, consultă clar-văzători, în speranța că vor găsi bogății sau putere să-și revină din îngrijorări mentale. Și pentru că sunt mulți care caută să-și cunoască viitorul, sunt și mulți prezicători. Prețurile lor sunt de la 50 cenți la 100\$ și mai mult.

Interzisă adesea prin lege

Multe state privesc această activitate ca luare de bani sub pretext fals. De exemplu, statul New York declară, prin lege: „Este interzisă orice prezicere a evenimentelor din viitor pe bani. Legislația își exprimă neîncrederea în puterea umană de a profeti evenimente omenești”. Pentru a scăpa de aceste legi, prezicătorii se numesc „miniștri” și folosesc nume precum „Știință Cosmică” și „Biserica spirituală a Râului Styx”, pentru a păstra sub acoperire ce se întâmplă în camerele oculte. În ciuda titlurilor de rang înalt pe care și le iau singuri tot sunt priviți ca „șarlatani”, „derbedei”, „persoane turbulente”. Unele state îi scot în afara legii pe clar-văzători și orice persoană prinsă că încalcă legea este pusă să plătească o amendă de 500\$ sau să stea șase luni în închisoare.

Alte state au refuzat să cheltuiască bani pentru trupe speciale de poliție care să-i evacueze din stat pe clar-văzători; în schimb consideră că o licență specială contra-cost i-ar descuraja pe prezicătorii viitorului. Cinci sute de bărbați și femei și-au arătat bunăvoința de a plăti taxa și să-și continue afacerea.

Aduce profit această ocolire a legii și plățirea de taxe? Potrivit unor statistici, în Statele Unite sunt 80.000 de prezicători, iar oamenii din această țară vor plăti suma netă de 200.000.000 \$, anul acesta, ca să li se prezică viitorul.

Metode viclene

Operațiunile ghicitorului viclean sunt la fel de surprinzătoare precum cantitatea de bani pe care-i face. Mai mulți investitori au fost numiți să facă un studiu despre acest comerț și citind rapoartele lor aflăm că prezicerea viitorului nu este altceva decât fraudă și înșelătorie. Oamenii au fost făcuți să creadă că viitorul lor poate fi văzut într-un glob de cristal, așteptând să le fie descoperit de „mica zeitate”.

Mulți dintre cei care îi demască pe acești prezicători s-au aflat printre cei care susțineau că dețin puterea de a prevedea evenimente viitoare. Cineva vorbește despre mulții clienți pe care i-a avut. El descoperă că mulți oameni caută un prezicător, deoarece își fac foarte multe griji. Dar punând întrebări personale și folosind puțină psihologie, prezicătorul va afla, în curând, ce este în mintea clientului său. Viitorul individului este spus atunci folosind declarații ambigue pe care orice vizitator le poate aplica la sine, așa cum alege. Dacă prin întrebări prezicătorul ajunge să știe ce este în mintea clientului său, aceeași informație este folosită atunci ca sfat din partea lui. Astfel de răspunsuri ambigue sunt de felul: „O să treceți printr-o schimbare”, „o să aveți probleme cu banii”. Uneori sunteți „în prag” sau „în spatele unei uși închise”.

Toți prezicătorii sunt la fel. Potrivit unui studiu au fost descoperite patru lucruri interesante: 1. Prezicătorii greșesc în prezicerile și interpretările lor din viitor, așa cum greșesc în cele despre prezent și trecut. 2. Se bazează pe conversație

care să ducă la întrebări puse de client și răspund cu tot ce li se spune. 3. Folosesc pentru toți clienții același tipar cu murmurat, cu ușoare modificări. 4. Dau adesea sfaturi ilegale, imorale și periculoase.

Cazuri nefericite

Prezentăm un bun exemplu despre ce promit prezicătorii și ce se poate aștepta de la ei. Elmer cel Măreț dorea să-și folosească minunatele talente pentru a ajuta umanitatea și după cum făcea reclamă vă putea ajuta să aruncați o privire în viitor și să câștigați cheia spre succes. Anunțul său spunea că poate fi „consultat în toate afacerile posibile ale destinului uman”. Elmer afirma că are răspunsul la toate problemele de familie sau ar putea să vă ofere numele viitorului soț sau al viitoarei soții. Cu minunata lui minte v-ar putea spune numele de fată al mamei voastre sau adresa de domiciliu. Ar putea localiza bunuri pierdute sau furate, sau poate rude pe care v-ar face plăcere să le găsiți. Elmer avea răspuns la trecutul, prezentul și viitorul vostru. Și totuși, el n-a putut vedea foarte în viitor, că urma să meargă în închisoarea din Michigan, acuzat ca persoană turbulentă, cu două zile înainte să sosească aici.

Să mergi la un ghicitor sau la un cititor în stele înseamnă că ești la fel de superstițios ca omul care s-a dus la un vraci sperând să aibă noroc. Pe acest gentleman îl interesa escrocheria, căci dacă ghicea numărul corect avea să se îmbogățească. Vraciul i-a spus că-l putea face invizibil și astfel să intre în cameră, să citească numărul

norocos înainte să fie ales și astfel să-și câștige norocul. Înainte să facă asta, el trebuia să urmeze instrucțiunile, după cum urmează: Să omoare o pisică neagră la miezul nopții, s-o fiarbă, să-i taie coada, să pună osul cozii în gură și va fi invizibil. Prețul? Un os din coada unei pisici, plus douăzeci de dolari pentru sfat.

Crezând că este invizibil, acest mândru viitor om bogat umbla țănoș prin cameră. Vai! A fost dat afară de oamenii care i-au văzut corpul „invizibil”.

A privi în viitor a fost întotdeauna și va continua să fie o chestiune zadarnică pentru oameni. Este adevărat că oameni importanți precum politicienii, caută informații referitoare la alegeri. Unii oameni de afaceri merg la cititorii în glob de cristal pentru rapoarte despre piață, așa cum omul obișnuit caută să afle despre o zi de mâine prosperă și mai fericită. Unele preziceri se pot adevăra, dar asta nu înseamnă că prezicătorul are puteri supranaturale și că are dreptate întotdeauna. Informația oferită pe cincizeci de cenți sau o sută de dolari nu este mai de încredere decât cartea norocoasă pe care o primești de fiecare dată, pentru un penny, când te cântărești în fața unei farmacii.

Sfârșitul prezicerii

„Oamenii vor tremura de frică și în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ”. (Luca 21:26) Teama de viitor nu este o ocazie de a căuta mângâiere din mâinile oamenilor imperfecti, deoarece iubirea adevărată îndepărtează toată frica. Dacă Iehova Dumnezeu ar fi vrut ca cei care-l iubesc să caute prezicători i-ar fi folosit în vechime mai mult decât pe profeții lui. Tocmai contrariul este adevărat: Iehova i-a blestemat pe astrologii și ghicitorii care preziceau viitorul și i-a binecuvântat pe profeți și pe toți care ascultau, pentru că au rămas lângă Cuvântul DOMNULUI. (1 Ioan 4:18; Isaia 47:13,14)

Cuvântul lui Dumnezeu a fost înregistrat ca să putem dobândi cunoștință despre scopurile Atotputernicului Dumnezeu, iar acest Cuvânt descoperă pentru noi o minunată cunoștință despre o viitoare viață veșnică, pentru toți cei care ascultă de Iehova. Nici un om nu poate spune ce va aduce ziua de mâine. (Proverbele 27:1) Iehova Dumnezeu ne spune despre ziua de o mie de ani de mâine, împreună cu o viață fericită de familie, fără necazuri. Dacă așa stau lucrurile, nu este nevoie de prezicătorii inutili de astăzi.

Cuvântul Lui Dumnezeu Sau Al Omului – Care Dintre Ele?

Din ce în ce mai mult ochii bărbaților și femeilor sinceri se deschid pentru a vedea confuzia religioasă din lume și inconsecvența liderilor religioși care spun una și fac alta. Crezând că acești religioniști îl reprezintă pe Dumnezeu și vorbesc în numele Lui, multe persoane sincere încep să se întrebe dacă mai există vreun adevăr pe pământ. Ei ajung la concluzia omului din vechime, care a scris, dezamăgit: „O spun cu disperare: toți oamenii mint!” (Psalmul 116:11, *Leeser*) Ei sunt descurajați și supină. Fără îndoială, că atunci când aud sunetul pur al adevărului, din sursă sigură, în ciuda clinchetului religios de pe pământ, ei îl vor recunoaște, îl vor accepta cu bucurie și-l vor păstra.

Vastul Univers pe care-l vedem este clădit pe adevăr, prin urmare se mișcă într-un mod ordonat și netulburat, indiferent de îndărătnicia oamenilor de pe pământ. Creatorul lui este Dumnezeu cel mareț al adevărului. El este Cel la care oamenii din Creștinătate susțin că se închină în comun, dar diferențele lor religioase, certurile și erorile lor vechi de secole au adus

batjocură atât asupra Lui cât și asupra Cuvântului Său scris, pe care l-a dat omenirii. Căutătorii dezorientați ai adevărului au spus, în multe cazuri, deznădăjduiți: „Of, Biblia este un instrument muzical vechi, la care poți cânta melodii vechi.” Dacă ar fi adevărat ar însemna că la Autorul Bibliei toate sunt încurcate.

Dar n-ar putea să fie așa în ce-l privește pe Dumnezeu a cărui creație vizibilă a Universului este minunat armonioasă și nu este dezbinată împotriva ei însăși. Atunci, în mod rațional, Cartea Sa, Biblia, n-ar putea fi încurcată cu totul și fiecare să interpreteze cum vrea. Amestecul stă în așa-zisii lor interpretatori, liderii religioși ai așa numitei Creștinătăți, care nu se înțeleg între ei și sunt violenți tot timpul. De aceea, pe măsură ce cititorul începe un studiu al Bibliei nu trebuie să aibă nici o idee preconcepută despre erorile religioase misterioase și uimitoare ale Creștinătății. El va studia ce are de spus Dumnezeu în propriul Său cuvânt și-și va forma o părere bazată pe temelia sigură a Cuvântului lui Dumnezeu. „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al confuziei, ci a păcii” (1Corinteni 14:33, A.S.V.)

Pentru a ajunge la adevăr trebuie să înlăturăm din minte și din inimă prejudiciile religioase. Trebuie să-l lăsaăm pe Dumnezeu să vorbească. Orice altă cale de acțiune va duce doar la mai multă confuzie. Ce are a face dacă oamenii, religioși și nereligioși, au discreditat și minimalizat Biblia și au pus păreri și tradițiile lor și ale altor oameni mai presus de Biblie? Ce are a face dacă liderii religioși au respins mărturia corectă a Bibliei? Ce are a face dacă clerul extrem de respectat al Creștinătății a fost găsit fals și înșelător? Schimbă aceste fapte dezamăgitoare și șocante Biblia și mărturia adevărului din ea? Gândirea sănătoasă ne asigură că Dumnezeu cel viu și adevărat trebuie să fi lăsat omenirii care cercetează o descoperire scrisă, inspirată, despre Sine. Dacă așa stau lucrurile, atunci poziția noastră să fie cea a scriitorilor Bibliei, care au spus: „Și ce dacă unii n-au avut credință? Face fără efect loialitatea lui Dumnezeu lipsa lor de credință? Doamne ferește! Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă toți oamenii sunt mincinoși. După cum este scris: ca să poți fi îndreptățit prin faptele tale și să biruiști atunci când vei veni la judecată”. (Romani 3:3,4, A.S.V.)

Dacă permitem ca Dumnezeu să fie găsit adevărat El ne va instrui în adevăr, prin Cuvântul Său înregistrat. A permite ca Dumnezeu să fie găsit adevărat înseamnă a lăsa pe Dumnezeu să spună care este adevărul care îi face liberi pe oameni. Înseamnă să acceptăm Cuvântul Său, Biblia, ca adevăr. Deci trebuie să apelăm la Biblie pentru adevăr. Ce se crede despre Dumnezeu și scopurile Lui trebuie să fie sprijinit de

Biblie, pentru a fi demn de încredere și adevărat. Aceasta este calea de acțiune pe care au urmat-o și au recomandat-o scriitorii și personajele Bibliei. În acest sens, Isaia, un profet important, scrie: „La lege și la mărturie! Și dacă ei nu vorbesc în armonie cu acest cuvânt, nu vor vedea „lumina dimineții!” (Isaia 8:20, *Do-ua*).

Nu există nici o lumină a adevărului în învățăturile oamenilor acestei lumi, care se află sub influența demonilor umani, nevăzuți, spirite rele ce sunt principalele responsabile pentru întunericul din această lume. Dacă nu căutăm să ne îndreptăm spre legea și mărturia din Cuvântul scris al lui Dumnezeu nu vom ajunge nicio dată la lumina ale cărei raze arată că dimineața lumii noi a dreptății este aproape.

Maleahi, chiar ultimul dintre profeții evrei din vechime, a arătat în aceeași direcție ca Isaia, spre Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Ca un inspirat purtător de cuvânt pentru Dumnezeu, el a spus: „Adu-ți aminte de legea lui Moise, servul meu, pe care am poruncit-o la Horeb pentru tot Israelul, porunci și decrete”. (Maleahi 3:22, *Le-esser*) Scrierile profetului Moise alcătuiesc primele cinci cărți ale Bibliei actuale; și astfel ultimul dintre profeții evrei din vechime se declară de acord cu primul scriitor al Bibliei, care l-a precedat cu mai bine de o mie de ani. Toți scriitorii aflați între Moise și Maleahi au luat aceeași poziție.

Nici unul din scriitorii Bibliei, de la Maleahi la Moise, nu fac nici o mențiune despre vreo lege

orală sau tradițională, care să fi existat în paralel cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Ei nu declară niciunde că tradițiile orale ale oamenilor religioși sunt la egalitate cu Cuvântul înregistrat al lui Dumnezeu sau că acest Cuvânt scris ar fi incomplet fără aceste tradiții orale. Profetul Moise a făcut declarații împotriva adăugării de tradiții orale ale oamenilor neinspirati la legea și mărturia date de Dumnezeu. Moise a spus: „Să n-adăugați la cuvântul pe care vi l-am poruncit, nici să nu scoateți din el; ci să respectați poruncile DOMNULUI Dumnezeului vostru, pe care vi le poruncesc”. (Deuteronomul 4:2, *Leeser*)

Cuvântul lui Dumnezeu este pur fără aceste tradiții făcute de oameni; cei care le consideră egale sau chiar mai importante decât Cuvântul scris se fac singuri mincinoși. „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este purificat; el este ca un scut pentru cei care se încred în el. Nu adăuga nimic

la cuvintele Lui, ca să nu te mustre și să fi găsit mincinos”. (Proverbele 30:5,6, *Leeser*)

Dumnezeu l-a făcut pe profetul Său Isaia să vorbească în cuvinte puternice împotriva celor care afirmă că sunt poporul lui Dumnezeu, dar care practică ipocrizie, urmând mai degrabă precepte și tradiții ale oamenilor, decât Scripturile inspirate. „Domnul a zis: Întrucât poporul acesta se apropie cu gura și cu buzele să mă onoreze, dar și-au îndepărtat inima de mine, iar teama de mine sunt doar precepte de-ale oamenilor. De aceea, iată, voi mai face o lucrare minunată față de acest popor, înfăptuind minune după minune, astfel încât să dispară înțelepciunea înțelepților, iar priceperea oamenilor prudenți să fie ascunsă”. (Isaia 29:13,14, *Leeser*)

Atunci alegeți Cuvântul lui Dumnezeu și nu al omului! Cuvântul lui Dumnezeu să vorbească pentru Sine și nu tradițiile și crezurile false ale religiilor Creștinătății.

Revoltele aprind Nigeria

De la corespondentul *Treziți-vă!* din Nigeria

Minele de cărbune sunt o industrie importantă în Nigeria, cea mai mare și cea mai populată dintre toate coloniile britanice. Orașul Enugu nu este doar capitala cărbunelui din țară, unde se află minele de cărbune, ci și capitala politică a provinciilor din Est. Ca urmare, problemele muncitorilor din domeniul cărbunelui se resimt imediat în chestiuni politice și vice-versa. Acest lucru a fost demonstrat mai ales în timpul lunii noiembrie, când scene urâte de violență și vărsare de sânge în Enugu au aprins o serie de revolte în multe alte părți ale țării.

Minele de cărbune sunt proprietăți ale guvernului și au aproximativ 6500 angajați. Acestea scot anual 600.000 tone cărbune, din care jumătate sunt folosite de căile ferate din Nigeria. Restul se consumă la centralele electrice, iar o parte este exportat și vândut la căile ferate de pe Coasta de Aur. În ultimii trei ani au existat dispute continue între liderii de conducere și sindicate, cu privire la salarii și condiții de lucru. Creșterile salariale acordate de această dată le oferă minerilor o medie de 6s/6d, sau aproximativ 6 lire-12 s, (18,50 \$) pe lună. Potrivit grilei de salarizare din lumea occidentală, această creștere pare într-adevăr foarte mică, dar în comparație cu salariile mizerabile pe care le primesc majoritatea africanilor, sau în comparație cu salariile mici primite de minerii

din Rhodesia, minerii din Nigeria sunt foarte bine plătiți.

Cu toate acestea, s-au făcut cereri pentru o creștere de doi șilingi și o șesime de șiling pe schimb, plus o restanță de 80.000 lire care li se cuvine minerilor. Refuzul categoric din partea conducerii de a aproba aceste cereri au dus, pe 7 noiembrie, la o grevă. Aceasta a redus cu 25% extracția de cărbune, față de normal. Câteva zile mai târziu, conducerea minei a început concedierea greviștilor și scoaterea lor din casele deținute de proprietarii minelor. Mulțimi mânioase s-au adunat în fața birourilor și pentru a-i împrăștia s-au folosit gaze lacrimogene. Ziua următoare două avioane au adus la Enugu forțe proaspete de poliție, pentru a asigura pacea și ordinea.

Ca flacăra ce a aprins torța ce a incendiat Roma, așa a fost această problemă preliminară. Adevărata violență a urmat. Pe 18 noiembrie, minerii mânioși, înarmați cu răngi, târnăcoape și alte obiecte au intrat în conflict cu poliția, la mina de la Yva Valley și înainte ca acesta să ia sfârșit 18 mineri au fost uciși alți 31 au fost răniți. Unii dintre aceștia au murit, mai târziu, la spital. Răspândindu-se prin toată țara ca focul, veștile despre acest incident au aprins imediat butoiașele de pulbere politice anti-britanice. Seriile de revolte explozive care au urmat au

zguduit toată Nigeria și chiar a făcut membri ai guvernului din Londra să se grăbească aici.

Flăcările revoltei ne-au atins tălpile

În dimineața de 23 noiembrie s-a întâmplat ca scriitorul acestui articol și însoțitorul lui să se afle în Aba, un oraș aflat la aproximativ 150 mile, la sud de Enugu. Cu o zi înainte, liderii locali ai partidului politic Zikist din Aba rostiseră mai multe discursuri incendiare, care să proclame ziua de 23 „zi de doliu” pentru cei morți și răniți la Enugu. Prinși, ca să spunem așa, de violența acestei revolte, am fost martori oculari ai unei revolte și ai unui jaf oribil, pe măsură ce gloatele treceau prin oraș. Era 7:30 dimineața și doar ce terminasem de mâncat micul dejun, la restaurantul hotelului guvernului, când am primit un telefon de la autoritățile locale, ce ne anunțau că în oraș izbucnise o revoltă și că se aștepta în scurt timp un atac la sediul european unde se afla hotelul .

N-a trecut mult și au început să se audă zgomote și strigăte, iar gloata mâniaoasă a intrat în incinta hotelului. Au început să arunce cu pietre, iar o cărămidă a fost aruncată în parbrizul unei mașini parcate. Cu toate acestea, n-am pierdut timp să ne mutăm automobilul într-un loc sigur în spatele clădirii. Între timp a venit un grup de polițiști din spatele gloatei și i-a înțors, spre ușurarea noastră. Atunci au început jafurile și mai multe magazine de-ale europenilor au fost sparte și golite, telefoanele au fost stricate, iar mașinile de scris și echipamentele de birou au fost furate.

Atunci s-au primit vești că se aștepta un alt atac în cartierul European, așa că am hotărât să părăsim orașul, cât mai aveam ocazia să scăpăm. Nu ne-a plăcut să facem asta, căci grupul nostru era împărțit. Doi din membrii noștri africani fuseseră reținuți de gloată, în oraș, și nu exista nici o modalitate de a-i contacta. De aceea, ne-am îndepărtat de oraș doar cinci mile. În timp ce treceam pe stradă, grupuri de locuitori înrăiți din oraș făceau gesturi amenințătoare și spuneau cuvinte urâte, căci tulburarea părea să fie mai mult anti-europeană decât orice altceva, iar vederea unui alb era suficientă să provoace mânie, indiferent cine era acea persoană.

După ce am așteptat câteva ore ne-am întors în oraș cu prudență, sperând să putem contacta restul grupului și să plecăm împreună. Trecând prin cartierul European, acum liniștit, și apropiindu-ne de poștă, ne-am oprit să întrebăm un grup de polițiști africani dacă eram în siguranță să mergem în oraș să ne căutăm restul grupului. Am fost asigurați că totul era sigur. Cu toate acestea, la câteva sute de yarzi depărtare am observat o gloată amenințătoare, probabil câteva mii, umblând pe străzile principale și făcând mult zgomot și agitație. Dacă am fi încercat să întoarcem mașina, în timpul acesta mulțimile ne-ar fi înconjurat din toate părțile, așa că singura opțiune era să mergem înainte.

Cu viteză și claxonând într-una am trecut prin rafalele de pietre aruncate și prin harul lui Dumnezeu am reușit să scăpăm nevătămați, chiar dacă a fost tras un glonț spre noi. Când

ne-am oprit la ceva distanță de gloată, au venit iar după noi, așa că am virat pe o stradă lăturalnică și ne-am întors în cartierul European. De acolo am observat un cordon de poliție ce înainta pe strada principală cu baionete și la scurt timp după aceasta au început să se audă arme de foc. Mai târziu am aflat că fusese ucis un alt răsculat. Au mai fost folosite bastoane de cauciuc și gaze lacrimogene pentru a împrăștia gloata.

În acea după-amiază am fost sfătuiți ca toți europenii să fie strânși într-un singur loc, pentru protecție, pe timp de noapte. Dar am hotărât că era mai sigur să plecăm, depărtându-ne la 17 mile de oraș. În dimineața următoare ne-am întors, ne-am găsit ultimii membri și am plecat liniștiți. Mai târziu am aflat că după ce am plecat au avut loc alte revolte și jafuri, cu urmări mai grave. Enugu și Aba n-au fost singurele scene de violență în acele zile de conflagrație. Port Harcourt, la 40 mile la sud de Aba; Onitsha, pe Râul Niger; Calabar, la aproximativ 75 mile la est de Port Harcourt și Lagos, capitala țării, toate au fost puncte de tulburare și revolte incendiare.

Potolirea focului

Condițiile au fost așa de rele încât, pe 26 noiembrie, guvernatorul a declarat stare de urgență temporară. Această măsură a împuternicit autoritățile locale să rețină și să cerceteze persoane fără mandat, să invoce stare de asediu atunci când este necesar, să impună cenzurarea presei și să interzică adunări și procesiuni

publice. A fost numită o comisie de cercetare pentru a investiga motivele de nemulțumire ale minerilor și revoltele.

Ecouri ale acestei revolte s-au auzit în îndepărtata Anglie, unde secretarul coloniilor, onorabilul Arthur Creech-John, a făcut o declarație oficială în fața Parlamentului Britanic, despre tulburările muncitorilor din Nigeria. S-au pus atunci numeroase întrebări, dintre care una sugera că tulburările fuseseră instigate din afara Nigeriei, probabil din Rusia. Cu toate acestea, sugestia a fost complet respinsă. Un alt membru, Mr. Platts Mills, a venit cu această întrebare: „Este conștient, acum, onorabilul gentleman că dacă îi tratează pe mineri ca pe niște animale va avea necazuri? Dacă aceasta este o colonie așa prosperă, de ce nu-i vedem plătiți pe oamenii aceștia cu cei încă 5 șilingi pe care îi cer? Aceasta a adus următoarea replică din partea secretarului coloniilor: „Mi-ar plăcea ca înainte ca onorabilul gentleman să pună întrebări de felul acesta să se familiarizeze cu majoritatea faptelor din Nigeria”.

Nu trebuie decât să vizitezi cartierele în care locuiesc minerii din Enugu, așa cum a făcut acest scriitor, pentru a aprecia că poate Mr. Platts Mills știe mai multe despre „faptele din Nigeria” decât i-ar plăcea să creadă secretarului coloniilor. După o inspecție personală, observatorul imparțial va fi de acord că acea comparație cu animalele nu este exagerată deloc.

Această violență a muncitorilor din Nigeria este doar una din multele incidente care au acum loc, în această lume veche care se prăbușește și este dovada suplimentară că „nenorocirea națiunilor uimite”, prezisă cu mult timp înainte în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, va avea loc în aceste zile din urmă. (Luca 21:25) Așa cum este și cazul altor

popoare, nici speranța Nigeriei nu constă în îmbunătățiri temporare în ce privește condițiile de lucru și salarii mai mari, din partea puterilor acestei lumi, ci în lumea nouă stabilită de Dumnezeu, care acum este speranța sigură pentru toți oamenii cu bunăvoință, atât de aici cât și din altă parte.

Va fi ars Pământul nostru?

Că într-o zi va exista un pământ nou, este asigurat de promisiunea lui Dumnezeu: „Eu creez ceruri noi și un pământ nou!” (Isaia 65:17) Unii fac previziuni despre arderea literală a planetei noastre, pentru a face loc unei lumi noi, și amenințarea cu un război atomic îi umplu cu teama unei distrugerii a pământului.

Multă mângâiere vine dacă cineva știe că scopul lui Dumnezeu nu este să ardă locuința noastră pământească, ci că tot El a promis că: „Pământul va rămâne veșnic în picioare!” (Ecleziastul 1:4) Dar atunci cum poate fi format un pământ nou? Cu ce se va asemana el? Cine va locui pe el? Acestea și multe alte întrebări legate de pământ și perspectivele lui vor primi răspuns în cartea de 320 pagini, intitulată „Să fie Dumnezeu adevărat!”, disponibilă pe o contribuție de numai 35 cenți.

Vă rog să-mi trimiteți, prin poștă, un exemplar al cărții „Să fie Dumnezeu adevărat!” Trimit 35 cenți.

Nume.....

Stradă

Oraș.....

Stat.....

16-31 ianuarie

Bomba cu hidrogen

Știrile de top din ultima parte a lui ianuarie s-au concentrat pe așa-numita bombă cu hidrogen, aducând aminte de ce s-a „realizat” prin bomba atomică aruncată asupra Hiroshimei (06.08.1945) Pagubele au fost de 78.150 morți, 37.425 răniți și 13.983 dispăruți. Noul tip de bombă, numită bombă cu hidrogen, bombă cu nucleu de tritium, super-bombă sau bombă iadului, ar fi de mai multe ori mai puternică, teoretic de o mie de ori mai puternică, și ar produce nenorocire pe o suprafață de trei sau patru sute de mii pătrate, sau pe o distanță de zece mii în toate direcțiile. Întrebarea era: Va fi

construită bombă, indiferent de costurile enorme?

Președintele Truman a spus că el va fi cel care va hotărî. În cele din urmă, (1/31) a ieșit cu declarația: „Este o parte a responsabilității mele, ca și Comandant suprem al forțelor armate, să am grijă ca țara noastră să se poată apăra împotriva oricărui posibil agresor. Ca urmare, am îndrumat Comisia de Energie Atomică să-și continue lucrările la toate formele de arme atomice, inclusiv și așa numită super-bombă sau bombă cu hidrogen”.

Aceasta a demonstrat că președintele considera că lucrările la mărtașa bombă începuseră deja. Ordinul său a fost aplaudat, în general, de liderii națiunilor.

Relații sino-sovietice

Sprijinind acuzația secretarului de stat, Dean Acheson, că sovieticii separă și controlează provinciile cele mai nordice din China, Departamentul de Stat a dat informația (1/25) cu scopul ca „în ciuda născocirii despre Republica Independentă a Poporului Mongol, sovieticii stăpânesc Mongolia la periferii, iar trupele sovietice sunt staționate acolo. Comerțul este monopolizat complet de U.R.S.S. Manchuria este ocupată de un parteneriat sino-sovietic, cu influență sovietică în afaceri militare, recunoscută chiar de comuniștii chinezi. U.R.S.S. are navigație specială, drepturi aeriene și de pescuit și administrează centrale electrice și fabrici din mai multe orașe. S-a cerut permisiune, și poate chiar a fost acordată, ca trupele sovietice să staționeze în Sinkiang”.

Între timp, liderul comunist chinez, Mao Tze-Tung, a fost în Moscova, într-o vizită foarte prelungită. La sfârșitul

lunii o delegație din Sinkiang, provincia din vestul îndepărtat al Chinei, a venit în Moscova pentru a lua parte la negocierile începute de Mao Tze-Tung, pentru a încorpora în blocul sovietic populația Chinei de 463.000.000 persoane. S-a raportat că sovieticii caută controlul complet a șapte porturi din nordul Chinei, precum și forță de muncă de 500.000 de chinezi, care să-i servească scopurile. S-au mai cerut și creșteri ale încărcăturilor cu alimente, deși foametea este răspândită acum în China. Alte cereri l-au pus pe Mao într-o situație penibilă, care s-a opus, cerând, totuși, un împrumut de 2.800.000.000 \$ și ajutoare militare.

Ajutor pentru Coreea

Multă importanță au primit știrile despre eșecul Casei Reprezentanților S.U.A. de a continua să ajute Coreea. (1/19). Aceasta a fost considerată ca o dureroasă înfrângere a politicii externe a administrației Truman, dar, bineînțeles, pentru Coreea a fost o lovitură mai mare.

Ajutorul de 80.000.000 \$ era vital pentru Republica din Orientul Îndepărtat, care se afla în luptă. În Senat a fost introdusă o ordonanță care să salveze măsurile de ajutor pentru Coreea.

Taylor demisionează

Demisia lui Myron C. Taylor (1/18) a venit așa cum era de așteptat, și a fost acceptată de președintele Truman, care, în ziua următoare, l-a chemat, din nou, la Washington „pentru consultare”, pe Franklin C. Gowen, care era asistentul lui Taylor. Ce a făcut Taylor în timpul celor zece ani în care a ocupat o funcție mai degrabă misterioasă, rămâne în cea mai mare parte de domeniul generalităților vagi. Audiențele la papă, de obicei numite private, au fost secrete. Întreaga afacere a fost foarte dezastruoasă pentru americanii de toate convingerile, cu excepția catolicilor. Persecuția protestanților din Italia a accentuat acest sentiment. Protestanții din America au arătat spre ignoranța completă a domnului Taylor cu privire la situația

protestanților din Italia, unde au fost acuzați, în mod fals, de Vatican, că ajutau cauza comunistă.

Recunoașterea lui Franco

Secretarul de Stat Acheson a sfătuit liderii politicii externe (1/19) că U.S. erau gata să sprijine o rezoluție a Națiunilor Unite, care dă libertate fiecărei puteri din acest corp să restabilească legăturile diplomatice cu Franco al Spaniei. Dacă rezoluția din 1946 a Națiunilor Unite, care interzicea aceste relații, ar fi anulată, atunci U.S. ar trimite înapoi un ambasador la Madrid. Aceasta, spunea secretarul, „n-ar însemna, în nici un caz, că aprobau regimul din Spania”. „Ar însemna, pur și simplu, o întoarcere la practica normală de schimburi diplomatice”. S-a observat că în spatele acestei mișcări era presiunea din partea Vaticanului. Acest lucru a fost deplâns de liderii muncitorilor. Atât Ministerul de externe britanic, cât și cel francez au declarat că nu vor dori să se alăture S.U.A. în efortul de împăcare cu Franco.

Tratatele de ajutor a armatelor a fost semnat

Președintele Truman a declarat intrarea în vigoare a tratatului de apărare a Alinației Nord Atlantice (1/27), iar reprezentanții de la Washington ai celor opt guverne europene occidentale au semnat înțelegeri care le va da posibilitatea să primească 1.000.000.000 \$, prin armele și echipamentul din S.U.A. Înțelegerea presupune ca ajutorul să fie folosit în integrarea apărării spațiului Nord Atlantic și să fie de acord cu planurile de apărare folosite sub organizarea Tratatului Nord Atlantic.

„Drepturi egale” pentru femei

Senatul S.U.A. a adoptat Amendamentul de egalitate în drepturi (1/25), printr-un vot de 63-19, dar cu o clauză suplimentară ce păstrează legi protective pentru femei. Susținătorii măsurii au salutat cu bucurie mișcarea pe holurile clădirii Senatului.

Problema minerilor din S.U.A.

Preluând, în cele din urmă, problema minerilor, ce implica, la sfârșitul lunii, peste 100.000 de mineri, președintele Truman a căutat (1/31) un armistițiu de 70 de zile, în care minerii urmau să se întorcă la lucru, iar o comisie avea să studieze situația, care se dezvoltase într-o controversă pe trei planuri. Minerii au ignorat pe față „sugestia” liderului lor, John L. Lewis, de a continua să lucreze trei zile pe săptămână și să continue greva.

Reguli și drepturi în Congres

Președintele Truman a raportat (1/17) că a primit asigurarea liderilor democrați din Senat că va fi primit un vot pentru măsurile legate de drepturile civile pe care le susține dacă „va ține toată vara”. Opoziția senatorilor din Sud a împiedicat acțiunea față de aceste preocupări pentru protejarea drepturilor cetățenilor. Programul administrației cuprinde anularea

impozitului pe cap de locuitor, o lege anti-linșaj și o practică federală corectă de angajare. O victorie pentru administrație s-a văzut în refuzul de a restabili regulile puterii comitetului de a încurca legislația. Printr-un vot de 286-183 Casa a votat (1/20) pentru continuarea restricției puterii comitetului.

Alger Hiss condamnat

Curtea federală l-a incriminat (1/21) pe fostul oficial al departamentului de Stat, Alger Hiss, de două acuzații de sperjur. Decizia juriului (alcătuit din opt femei și patru bărbați) a fost că Hiss a mințit atunci când a refuzat să-i dea acuzatorului său, Whittaker Chambers, documente top-secret ale departamentului de stat, despre un spion sovietic dinainte de război. Hiss a primit o sentință de cinci ani. Avocatul său a făcut imediat apel. La Washington, secretarul de stat Acheson, un prieten, a spus: „Nu am intenția să-i întorc spatele lui Alger Hiss” și a aplicat greșit Scriptura, căutând să-și explice

atitudinea, citând Matei 25:34-40.

Mișcarea anti-comunistă a Legiunii

La încheierea zilei (1/30) „Conferinței tuturor americanilor”, de două zile, de la hotel Astor, New York, sponzorizat de Legiunea Americană, reprezentanți ai organizațiilor naționale, cu un presupus număr de membri combinat de 50.000.000, au votat în unanimitate pentru a stabili o organizație permanentă, care să combată comunismul în S.U.A. Geo N. Craig, comandantul național al Legiunii a accentuat rolul religiei în lupta împotriva comunismului și i-a invitat pe toți americanii loiali să i se alăture. În rezoluția lor, cei 160 au spus: „Comunismul din lume este cea mai mare amenințare prezentă pentru securitatea și pacea de pe pământ și principala lui țintă este Dumnezeu și modul nostru de viață american”.

Alegeri în Britania

Pe măsură ce Partidul Laburist din Britania își scotea platforma program, Winston Churchill, liderul conservatorilor, a contraatacat, acuzând guvernul laburist că a irosit fondurile primite de la Națiunile Unite și că în general este incompetent și completează să înrobească națiunea. El a mai spus că guvernul laburist căuta putere peste britanici „așa cum n-a mai căutat nici un guvern înainte”.

Relieve istorice descoperite

Pierdută de 700 de ani, coroana Regelui Alfonso al X-lea, împreună cu alte bijuterii, au fost descoperite acum trei ani. Dar descoperirea n-a fost făcută până la mijlocul lui ianuarie, anul acesta. Arheologilor spanioli li s-a permis să deschidă mormintele ce conțineau aceste relieve valoroase și altele, în ultimii ani.

Franța protestează împotriva mișcării sovieticilor

Franța a obiectat cu putere împotriva recunoașterii de

către sovietici a lui Ho Chi Minh, liderul comunist indochinez, și a trimis o notă de protest (1/31) prin care își exprimau resentimentul că sovieticii recunoșteau guvernul de insurecție din Indo-China, ce era colonie a Franței. Franța a recunoscut pe Bao Dai ca și căpetenie a regimului din Viet Nam.

Controversă în Saar

La mijlocul lunii ianuarie Germania de Vest a revendicat public bogatele mine de cărbune din Saar. Aceste declarații au venit ca o replică la mișcările Franței din regiune, pentru a afilia mai mult teritoriul la Franța. Cancelarul Adenauer a declarat cu îndrăzneală că minele din Saar, pe care Franța speră să le ia în arendă pentru cincizeci de ani, erau proprietatea statului german de Vest, deoarece Constituția acestuia spune că toate proprietățile celui de-al Treilea Reich aparțineau Republicii Federale Germane, iar Aliții din Occident aprobaseră această Constituție. Guvernul din Saar a anunțat (1/20) măsuri

drastice care aveau ca scop protejarea regiunii de orice propagandă prin care să fie înapoiată Germaniei. Cu toate acestea, acțiunea din aceste măsuri represive a fost amânată, deoarece acestea amenințau libertatea de exprimare și libertatea presei.

Bonn este invitat să trimită consuli

Cancelarul Konrad Adenauer a fost invitat de Alianții din Occident (1/26) să trimită, fără întârziere, consuli la Londra, Washington și Paris și astfel să stabilească prima reprezentare oficială și permanentă a Germaniei de Vest în străinătate. Invitația a fost trimisă în numele celor trei puteri de înaltul oficial britanic.

O mică blocadă în Berlin

Se pare că în Berlin rușii au fost gata să formeze o altă blocadă, deși într-o măsură mică. În ultima parte a lunii ianuarie au fost puse restricții de trafic dinspre și către Berlin. Reprezentanții puterilor din Occident au protestat oficial față de restricționarea

traficului, mai ales cel non-militar.

Alegerea președintelui Paasikivi

La alegerile din Finlanda a fost reales președintele în vârstă de 79 de ani, Juko K. Paasikivi, pentru un alt mandat de șase ani. În realitate, Comitetul electoral alege președintele, dar votul popular (1/18) a arătat că 172 din acel corp de 300 de membri l-au ales pe Paasikivi.

Incident în Bulgaria

Ministrul S.U.A. în Bulgaria, (Donald R.Heat), pentru ceva timp nefiind pe placul acelei țări, a fost practic invitat să „plece”, fiind trimisă o notă la Washington, prin care se comunica faptul că nu mai era acceptat de guvernul comunist din Bulgaria și cerea să fie chemat înapoi. Heat a fost acuzat că primise informații secrete din guvern de la Traicho Kostov, fost prim-ministru al Bulgariei, care în luna decembrie a anului trecut a fost acuzat de spionaj pentru S.U.A. și executat. Heat a

spus că nu a schimbat niciodată vreun cuvânt cu Kostov, iar tăgăduirea sa a fost publicată pe tot cuprinsul Bulgariei, la insistența guvernului S.U.A. Dar ziarele din Bulgaria au continuat să spună că ministrul Statelor Unite mințise în mod deliberat. U.S. a spus Bulgariei (1/20) să-și retragă cererea de rechemare a lui Heat de la Sofia, spunând că alternativa era o întrerupere completă a relațiilor.

Plan pe zece ani pentru Italia

Premierul Italiei, Gasperi, a anunțat (1/19) un plan pe zece ani pentru dezvoltarea sudului Italiei și a altor zone defavorizate. Este necesară o sumă anuală de 100.000.000.000 lire (16.000.000 \$) și vor fi finanțate lucrări publice speciale.

Ciprul caută unificare cu Grecia

Populația Greciei din Cipru a votat 95,7% să rupă relațiile cu Britania și să se alăture Greciei. Votul a avut loc în bisericile ortodoxe din insulă,

care se află în posesia Britaniei, de 72 ani. Votul a fost numit referendum neoficial prin biserică. Guvernatorul britanic a refuzat să ia în considerare această demonstrație „populară”.

Ierusalim capitală

Knesset (parlamentul) Israelului a aprobat o proclamație (1/23) ce stabilea ca Ierusalimul să fie capitala noului stat, de la formarea lui cu mai bine de un an în urmă. Spunând bun venit întoarcerii Knessetului în Ierusalim, proclamarea necesită ridicarea de urgență, aici, a unor clădiri guvernamentale.

India proclamată Republică

Splendoarea în mijlocul căreia India a fost proclamată republică (1/26) a contrastat puternic cu sărăcia abjectă în care trăiesc, încă, milioane dintre locuitorii acesteia. Oficiali și prinți de pretutindeni au participat și au privit cum Dr. Rajendra Prasad a depus jurământ, ca primul președinte al Republicii. După

formalități, președintele s-a îndreptat cu mare pompă spre stadionul Irwin, pentru a sărbători în public. Măreța procesiune a trecut pe sub paisprezece arcade mari, fiecare având pe ea un verset din cartea sacră a religiei Hindu, inscripționat în cele paisprezece dialecte oficiale indiene. Ziua a mai marcat și intrarea în vigoare a Constituției, aducând drepturi democratice celor 320.000.000 de cetățeni ai Indiei, reprezentând o șeptime din populația lumii.

Lege locală pentru Surinam

Surinam, sau Guiana Olandeză, a primit o lege locală de la Olanda (1/21), deoarece a fost promulgată o nouă Constituție, ce dă celor 207.000 locuitori ai țării control peste propriile afaceri interne. Este de așteptat ca mai târziu Surinamului să i se alăture Curaçao și Aruba, pentru a forma un singur stat, în interiorul Uniunii Olandeze, sub coroană.

Eva Perron se simte mai bine, trenurile se opresc

O demonstrație de închinare la creatură a avut loc în Argentina, când s-a anunțat că Evei Perron i s-a scos apendicele și totul mergea bine. Toate trenurile din Argentina s-au oprit pentru zece minute (1/17), în semn de solidaritate.

Rușii ies din U.N

La mijlocul lunii ianuarie reprezentanții ai Uniunii Sovietice au ieșit din diferite agenții ale U.N. și de la adunări ale U.N., ca protest împotriva calității continue de membri din China naționalistă. În unele cazuri li s-au alăturat reprezentanți polonezi și cehoslovaci. Domnul Malik din U.R.S.S. a ieșit de la negocierile atomice ale U.N. (1/19,) și a încheiat, pentru moment, discuțiile cu ușile închise ale celor Cinci Mari.

Reprezentant diplomatic polonez demisionează

Dr. Aleksander W. Rudzinski, care a fost consilier pentru

delegația poloneză la O.N.U., a demisionat (1/18), acuzând că rușii îi despuiau țara de libertate și independență. El a

cerut azil în Statele Unite, adresându-i o scrisoare secretarului de Stat Acheson, în care spunea: „Nu mă pot

asocia cu mișcări calculate să paralyzeze și să submineze Națiunile Unite”.

Ce Să Credem?

Gândirea silitoare și meditația atentă nu sunt suficiente întotdeauna pentru a hotărî ce este adevărat. Neadevărurile repetate adesea și învăluite într-un limbaj interesant sunt, de asemenea, acceptate ca demne de încredere. Unele surse de informații ce au fost considerate mult timp demne de încredere s-au dovedit a fi altfel. Și chiar ideile din trecut, folosite ca bază pentru comparație, poate nu sunt întotdeauna corecte. Niciodată n-a fost atât de important să cunoaștem adevărul ca în aceste zile importante; totuși, ce să credem?

Pentru a examina ce este demn de încredere din cantitatea imensă de pleavă este nevoie de o sursă de adevăr cu o integritate ce nu poate fi trasă la îndoială. O astfel de sursă este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia; și deși însemnătatea ei este adesea ascunsă pentru cititorul obișnuit sau cinic, adevărurile vitale, esențiale pentru iubitorii dreptății și adevărului, sunt aduse în atenția lor, cu regularitate și sistematic, prin coloanele

Turnul de Veghere

Turnul de veghere, revistă bilunară, este devotată în exclusivitate creșterii cunoștinței despre Dumnezeu și scopurile Sale. Ea nu este dogmatică, ci te invită la un studiu atent împreună cu Biblia. Turnul de veghere nu are legături comerciale sau politice, care s-o împiedice să tipărească adevărul. Un abonament pe un an este doar 1\$. Dacă trimiteți cere-rea pentru abonament înainte de 1 mai, 1950, veți primi, gratuit, opt broșuri scripturale. Folosiți cuponul de mai jos pentru comandă:

Am trimis un dolar pentru un abonament la Turnul de veghere, pe un an. Înțeleg că dacă trimit această comandă înainte de 1 mai, 1950, voi primi, gratuit, opt broșuri scripturale.

Nume..... Oraș.....

Stradă..... Stat.....